

Сонетни Записки

ТОМ III

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2016

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

700.

Нищожествата нямат врагове,
Не са мишена те на чужда ярост,
По име рядко някой ги зове
И често стигат до дълбока старост.

Не ги засягат ничии беди,
Борби, въстания или несгоди,
Не може никой да ги победи,
Безличието им напред ги води.

Те са жителният чернозем,
Където никнат новите тирани,
Но без това навреме да съзрем

И да окажем някакъв отпор
Попадаме във техните капани,
Споделяйки задружния позор.

701.

“Отечество”, “Човечество”, “Развитие”,
Са думи в обръщение безспир,
С тях ситият доказва на пребития,
Че всички трябва да живеем в мир,

А бедните да си отворят вените
И да даряват безвъзмездно кръв,
С която да задоволят червените
Във страшната им прекомерна стръв.

Убийците – и десните, и левите,
Са със един и същи произход,
Еднакви им са даже и припевите
Със обещатия за нов живот.

Те умъртвяват бавно и внимателно,
Ужасно, но законооснователно.

702.

Край нас витаят цифри и проценти,
Полезни в ежедневиия ни бит,
С тях армия полуинтелигенти
Оформят европейския ни вид.

Глупака кичат със научна степен,
А бедните със здравословен глад
В единствения строй великолепен
На този най-добър от всички свят.

Тук всички божи дарби са подсъдни
Пред злобата на посредствеността
И никой бог не може да помръдне
Жестоките устои на властта.

Докато умният се наумува
Глупакът за глупаците гласува.

703.

Властта не им прощава милостта си,
Че дишат те, макар и сред неволи,
В замяна иска трудовите маси
Послушно да живеят боси-голи.

И да търпят, когато от ефира
Министри, президенти, премиери,
Ги убеждават, че отвред извира
Благополучие във всички сфери.

Приемат със признателност лъжите
И продължават да се заблуждават
С красивите слова на първенците,
Които да ги мамят не престават.

А бъдещето? Как ли им изглежда
И дава ли им някаква надежда?

704.

Какви ли не човешки проявления
С красиви стихове са облепени! –
Любов, мъст, гняв, злост, престъпления,
Разкаяна душа, която стене...

Но не такъв е случаят с рушветите,
Поетите ги смятат недостойни
Да влязат сред декора на куплетите:
Пегас е кон, а те са крави дойни.

Безспорно с роля важна са в живота ни,
Закърпват доста скъсани бюджети,
Не са със пот на чело изработени
И точно затова общоприети.

Защо ли някой в милата държава
Не почне от сърце да ги възпява?

705.

Човекът – тази мислеца тръстика,
(според сравнението на Декарт)
Вирее сред море от политика
И се опива в нейния хазарт.

Но, както е известно, при хазарта
Печелещите малко са на брой,
Защото страстно чаканата карта
Е шанс и твърде рядко идва той.

Тук картите са до една фалшиви,
А който на това се противи,
Пресрещат го мъже с очички сиви
Е в Оня свят го пращат да върви.

Тръстиката – със мисъл или без,
Се гъне, за да оцелява днес.

706.

Насилието придружава живите
От първия до сетния им ден,
А после феите и самодивите
Ги водят в свят, на обич посветен.

Посрещат ги задгробни обещания,
Че всичко ще е по масло и мед,
Без подлости, без злоба, без страдания,
Но с образцов и правоверен ред.

Обаче след началното безвремие
Разкрива се със тъжна яснота –
Тя, шумно рекламираната премия,
И в рая си остава все мечта.

Защото царството небесно цяло
На земния ни свят е огледало.

707.

*Българи от цял свят са се стичали,
за да участват в Балканската война.*

Бе време свято и неповторимо
За братята ни в двете полушария,
Които гордо и неустрашимо
Лелееха в сърцето си България.

Студентите от Рим и от Виена
Се върнаха, захвърлили букварите,
Във татковината благословена
Ведно с бръснарите и градинарите.

Размесиха се бедност и богатство,
Младежка мощ и старческо старание,
Омраза, стигаща до светотатство,
И родолюбие без колебание.

Те всички заедно с безумна страст
Заминаха да мрат в Люлебургас.

708.

Промени важни стават в медицината
И знае се коя им е причината –
Лечители, които нявга бяха,
Продават днес ракия на тезгяха.

А лекарите в болничните здания
Създадоха си ООД-компания,
Където нявгашните пациенти
Сега са се превърнали в клиенти.

Най-търсената стока тук е здравето,
От болката пари набързо прави то,
Но още по-набързо в гроба праща
Човека, който няма как да плаща.

Бедняците, особено по-старите,
Да търсят помощ при ветеринарите!

709.

Един нещастен учен-недоучен
Във мигове на тъжно просветление
Прокле живота неблагополучен
И да му сложи край прие решение.

Взе сода каустик – отрова силна,
И с цел да няма никакво съмнение
Прибави още в доза изобилна
И витриол за свое утешение.

Не знаеше обаче важно свойство
На двете вещества за съжаление –
Размесени те водят до разстройство,
Но не и до задгробно преселение.

Така, вместо във райската обител,
Той стана на клозета посетител.

710.

Бог ръси правото на разкаяние
Сред многолюдния престъпен свят,
А тук според библейското предание
Се включва и платеният разврат.

По ценоразпис тръгват опрощения
От правоверния църковен дом
За всевъзможни дребни прегрешения,
Убийства, кражби и грабежи с взлом.

Постига се значително натрупване
В пари, във ценности и във натура,
Защото греховете чрез откупване

Устоите на вярата крепят,
Захранват папската номенклатура
И сочат към спасението път.

711.

Познавам интересен полиглот,
С когото няма кой да се сравнява;
В невероятно кратък период
Той може нов език да усвоява.

Безспорно има някакъв секрет,
Скрит някъде из мозъчните гънки,
Чрез който, без усилие наглед,
Избягва граматическите спънки.

Той сам ми каза кой е и какъв
И как тук-там минава за велик
Чрез устрема навред да бъде пръв,

Печелейки така прилични суми,
А всъщност и на родния език
Употребява само десет думи.

712.

Откакто бъдещето е зад мен
Изпитвам странна безпричинна леност,
Посрещам без надежда всеки ден
Без скръб за всяка пропиляна ценност.

Свободен съм от жаждата за мощ,
От устрема към златото, парите,
Към търсения някога разкош
И суетите – явни, или скрити.

Но в този тих безоблачен застой
И щастието също е замряло,
То не смущава сънния покой

С вълнения и непокорни страсти,
За да подготви стинещото тяло
В път към смъртта, пристигаща на части.

713.

Добрите хора днес са малобройни
Остатъци от допотопен вид,
За шумна слава те не са достойни,
Ликът им зад безименост е скрит.

При все това обсипват ги с похвали,
Писатели дивят им се в захлас,
А в името на светли идеали
Делата им приветства всяка власт.

Те имат право на тегло безсрочно
И на доверие в Лъжата-Цар,
Използват свободата си задочно,
Търпят без ропот своя господар.

Но най-вълнуващо е, че светът
Им дава право лесно да измрат.

714.

Благочестивостта, общопризнатата,
В прехваления от светците свят
Ще може ли да победи отвратата
От съществуващия земен ад?

Ще спре ли жертването на невинните
Заложници, обречени на мъст,
Чрез взривове на бомбите и мините
В чест на Аллах или Светия кръст?

Възможно е. Но мисля си, че раните
Са вече тъй неизлечими днес,
Че напъните на богоизбраните
Все не намират верния адрес.

А съществата дребни до едно
Осланяме се само на “Дано!”

715.

Славата е опит за величие,
Често безутешно неуспешен,
Но в света ни изначално грешен
Я сравняват със пари в наличие.

Често все пак не въпрос на суми е
Търсенето на красива слава,
Тя понякога не се продава,
А е плод на страст, дори безумие.

Тази слава осенява бедните
И в жаравата си се изгаря,
Приравнява просяка със царя,
Първите по ранг със най-последните.

Лошо е, че само с гола слава
Много трудно се забогатява.

716.

Забрана съществува за Ума ни
На Обичта през прага да премине,
Там зъзне той сред другите забрани
И чака, чака, чака със години.

Но Обичта не иска да го знае
И пренебрегва неговата клетва,
Тя в царството на феите витае,
Където с никого не се съветва.

Преобразена и една и съща
Навред със безразсъдството си грее,
Света по своя воля преобръща,
На мъдреците за да се надсмее.

Защо тогава всеки чак до гроб
Желае страстно да ѝ стане роб?!

717.

Тълпата в мен е от един човек,
Но с многочислени превъплъщения,
Сред тях човек от каменния век
Се среща с бъдещите поколения.

И всеки има независим лик,
И всеки има право над планетата
С вината си за всеки кървав щик,
Прославил се в безброя на кланетата.

Те раждат вместо сън един кошмар
На яве без надежда за свестяване,
Понесли непосилния товар

На някакви гръмовни обвинения,
С които Господ присъединява ни
Към бездните на своите владения.

718.

Медицината постига все по-големи успехи

–Из вестниците

От болестите тя ще ни избави
И хората ще мрат напълно здрави,
А за смъртта им главната причина
Ще бъде “в име на Отца и Сина”.

Но дотогава в болниците наши
Ще се лекуват само богаташи,
Ще им предписват всякакви сеанси
И прегледи с магнитни резонанси.

А бедните ще си умират бедни –
За смърт най-първи и за ляк последни,
Ще се оплакват, че все нямат средства
И вопли ще оставят във наследство.

Управници, очакват ви бедни –
Това наследство ще ви победи!

719.

Изпитвам предумишлена боязън
Към самохвалстващата добродетел,
Когато образът ѝ е белязан
С рекламата на ореол пресветъл.

Днес добродетелта изглежда странна,
Тя е невинност, давана под наем,
Изпод чиято мамеща премяна
Ликът ѝ станал е неузнаваем.

Не вярвам на добродетелта без корист,
Дори когато тя ме осенява,
Защото ме притиска кобна орис,
Съмнението да ме управлява.

Така отвсякъде съм защитен.
Но никой няма вяра и на мен.

720.

Измисленият свят ми е по мярка,
Сред него доста дълго съм живял
Опиянен от щедростта му ярка,
Красива както всеки идеал.

Мечтите тук са всички постижими
Без за това да губя сваят и чест,
Гордея се с неопетнено име
И съм богат като същински Крез.

На входа се допускат само свои
Съмишленици верни до един,
Готови положителни герои,
Подреждани от мен по ранг и чин.

Не знам защо на другите се струва,
Че този свят едва ли съществува.

721.

Горещата безформеност на огъня
Не е ли тъкът на всеки блян?
А патосът на вярата във Бога ни
Не е ли с жар от Дух Свети съгрян?

От огън е онази тънка граница
Между поредните война и мир,
Където победените призвани са
Да му се кланят, като на кумир.

Обожествяват го навред чрез свещите,
Защото той е Дух Свети и вожд,
А в жертвените клади и във пещите
Развихря демоничната си мощ.

Любов претопля той по всяко време,
Но може също и да я отнеме.

722.

Светците, приближени до Небето,
Каквито са мюфтиите и папите,
Ми знаят битието, общо взето,
И на пропадането ми етапите.

Признавам си, че бил съм твърде грешен
И моля да получа опрощение,
Оставят ме обаче безутешен,
Ако не дам добро обезщетение.

И без каквото и да е потръпване
Молбата ми прехвърлят в друга тема –
Във връзка с предстоящото поскъпване
Аз “някои разноси” да поема.

Така и за отвъдния живот
Ми искат да заплащам такса “Вход”.

723.

Настъпват дни за кротко отчаяние
На Бъдното пред тъмните врати,
Привикнах аз със дребните страдания,
Големите Съдбата ми спести.

Родил съм се по грешка във годините,
Когато цар бе Посредствеността,
Когато поругаваха светините,
А Подлостта заместваше Честта.

Не съм се бил със Българоубиеца,
Нито със ордите на Сюлейман,
Но и не съм от тези, дето крият се,
Вместо с врага да влязат в смела бран.

Врагът обаче днес край мен незрим е
И управлява ме от мое име.

724.

Беседвахме със Времето веднъж
И неусетно двама сме заспали
В прегръдките на сън един и същ
За ползата от светли идеали.

“Навред нещастия и съсипни...”
“Не черногледствай!” Времето отсече,
“Аз произвеждам и щастливи дни.
Със радост изживявай ги, човече!”

Надникнахме в град ярко осветен,
изпълнен с обитатели щастливи,
където пред просторен безистен
Тълпа се виеше в редици сиви.

Тълпата се боричкаше да влезе
И купи с намаление ковчези.

725.

Нормалната жестокост е страхлива
И винаги се крие зад заслон,
Където безопасност придобива
В лицето на човешкия закон.

Законът беси, бие, оковава
Безлик, безок, безимен и велик,
Създава правда, за да я продава
На кой да е охранен политик.

Добрата правда в употреба влиза,
Прехвърляна безспир от джоб във джоб,
А в случаите на голяма криза
Прескача лесно и от гроб на гроб.

Жестокостта, макар да е взаимна,
Законността я прави анонимна.

726.

*If I had served my God as I have served my king He
would not have abandoned me in my old days.*

–Cardinal Wolsey

Разбойникът си построява черква
С пари, които взел е от убитите,
И с черквата ще каже, че зачерква
Греха пред бога, ако го попитате.

Вина пред жертвите си не изпитва,
Тя пречка е за чистите стремления
Да стигне божеството чрез молитва
И да получи там благоволение.

На бога скоро става той наместник,
Създава и тълкува добродетели,
Налага ги чрез вестник и без вестник

Из територии и акватории
И заедно със другите владетели
Историята пълни със истории.

727.

Защо ли любовта към самотата
Е често придружена от тъга? –
Почувствана, макар неосъзната
Тя с мен е, без да зная докога.

Подобно на незаменим приятел
Не иска аз да съм напълно сам
И без покана да съм й изпратил
Подслон при мен ще трябва да й дам.

Съюзът ни изглежда ще е траен,
С начало, но без край като че ли,
Освен ако във някой ден случаен
Тя с друг реши да се сприятели.

А нещо ми нашепва, че тъгата
Е всъщност двойникът на самотата.

728.

Дарен бях със умствена немощ,
Прикрита под лъскав костюм,
Но, поста началник заемащ,
Аз нямах потребност от ум.

Съдии, крадци, депутати,
Бандити от кол и въже,
Владеех чрез куп компромати,
Във тайното си чекмедже.

Властта ми законообразна
С медали се даже покри,
Главата ми, вярно, бе празна,
Но джобът ми – пълен с пари.

Със право в държавата цяла
ме хвалят как спазвам морала.

729.

Инфекциозната наивност вече
проникнала е бедствено в народа ни
откакто злата орис ни обрече
да бъдем единици верноподани.

Обхванати от странно късогледство
вървим след хлевоусти агитатори
и искаме с демократично средство
да изберем най-свестните диктатори.

А те са всички със една подкваса –
когато иде реч за управление,
народът е за тях гълпа и маса,
създадена за сляпо подчинение.

С една ръка ни правят честен кръст,
но с другата ни сочат среден пръст.

730.

Предателството не изисква учене,
Достъпно е дори за неграмотния,
А снимката с глави на кол набучени
Свидетелство за дните му работни е.

Приемат го на служба императори,
Използват го министър-председатели,
А видни депутати и сенатори
Са негови усърдни почитатели.

То се привързва силно към героите-
Те негово са честно препитание,
Приемат го като един от своите,
Дарявайки го с дружеско внимание.

Тях то с посмъртна слава увенчава,
Убива ги и увековечава.

731.

Един човек видя как в наше село
Ченгета палят партизански къщи.
Той възмути се и се хвърли смело
На бой до смърт със властите могъщи.

Но оживя. Дочака Свободата
И награден бе като победител
С пари, медали, хубава заплата...
А после стана Израелски жител.

Там партизанка млада бе убита
И той с умениято свое бойно
В дома ѝ точно сложи динамита
И отдалеч взриви го най спокойно

Без да усети, че след тази гавра
Той сам се бе превърнал във пачавра.

732.

Не сме убивани, а сме избивани
с хилядолетно хищно постоянство
и тъмните ни кърви са проливани
в земите ни, които днес са в странство.

Защо бе саможертвата на смелите? –
Умряха, за да властват подлеците,
които се погавриха с повелите,
оставени ни нявга от предците.

Вървим послушно вкрак, като германците,
и чужденци ни сочат чужди цели:
–Назад в обятията на османците,
нали те векове са ви владели!

Бълнуваме като хипнотизирани
и вместо Бог, Мамон е тук кумира ни.

733.

Попаднах на погрешното човечество,
Когато зачислен бях в този свят,
Но се сдобих все пак с добро отечество,
Макар да нямах дом като палат.

Кобурга бе с дворци реституирани,
Бедняците множаха се безчет,
А със стотина вида френско сирене
Започваше банкерският банкет.

Опитах се да вляза в политиката,
Но липсата на тъпота ме спря,
Реших да стана поп, ала владиката
В мен атеизъм някакъв съзря.

С провал завърши всяка моя тактика...
Сега съм клоун на свободна практика.

734.

Палачите убиват всеки ден,
Но по закон това те вършат честно
И с меч от бог и цар благословен
Изпращат хора в царството небесно.

Палач да си е просто занаят
Във служба на родината ни свята
И също като царски депутат
Ти получаваш за труда заплата.

Гласуваш в своя малък парламент
Без страх и всеки път единодушно,
Ти сам си премиер и президент
И разполагаш с мнозинство послушно.

Общуваш със живота чрез Смъртта,
А никога лъжи не казва Тя.

735.

Когато Бог изобретил Смъртта,
Тя е била за лична употреба,
Но после за доброто на света
Той с нейна помощ живи ни погребва.

И тъй, след първите щастливи дни
На ленност и молитви православни
Със ада земен раят се смени –
Забравихме, че бяхме богоравни.

Рогатият пое ни доживот
С обет пред Бога, да ни възпитава
През подходящо дълъг период
Във най-демократичната държава.

И със републикански маниер
Избра ни даже цар за премиер.

736.

Защо ли Вечността е оцветена
За всекиго от нас в различен цвят?
За някои е розова вселена,
За други е ужасен огнен ад.

Самоубиецът открива в Нея
Убежище от скръбния живот
С надеждата отново да живее
Под някакъв отвъден небосвод.

А в моите представи Тя е сива
И пренаселена от край до край,
Където мъка с мъката се слива,
Но Бог Я рекламира като рай.

Годините погребани са там
В подножието на безимен храм.

737.

Живеем под властта на странни хора,
Които вместо мозък имат злъчка,
Замътен от жестокост им е зора
Под сянката на мрачна петолъчка.

Нешастието ни им е наслада,
Храна питателна за тях е злото
Без разкаяние и без пощада
И все “във името на обществото”.

Но ако някой враг на нищетата
Се осмели във изблик на геройство
Да защити на бедните правата

От ужаса на робската угроза,-
Че страда от психическо разстройство
Ще бъде неговата диагноза.

738.

Тя, старостта, е светлата мечта
На не един от мъртвите герои,
Осъдени да мрат през младостта
И чезнат под надгробията свои.

Надявали се, както всеки друг,
Да доживеят до деца и внуци,
Но спря живота им башибозук
В съюз със хиляди башибозуци.

Сега над тях се носи турска реч
И цигани сквернят им гробовете,
България е близо, но далеч
От взора на душите им пресвети.

А племето ни си живее в робство
И мисли, че хомотът е удобство.

739.

Природно злобният човек е бедствие,
Като цунами след земетресение,
Той е последствие във съответствие
Със някакво небесно отмъщение.

Във него възплътена е прокобата
Навред да сее мъки и страдания,
А после безпросветността на злобата
Да бъде неговото оправдание.

Но пред кого? При всяко произшествие
Той крие се в мъглата на наградите,
Където чак до Второто пришествие
Ще злочести и старите и младите.

А всяко негово мероприятие
Превръща земния живот в проклятие.

740.

Върхът, това е тъжно предизвестие,
Че по-нататък трябва да се слиза,
Дали дошъл си с чест, или с безчестие,
Зависи на съдбата от каприза.

А слизането ти е всъщност падане,
Забавено от ъгъла на склона,
Не ти предлагат вече гратис ядене,
защото ти си бивша ВИ-Персона.

Разбягват се сърдечните приятели,
Които в дружба вечна са се клеели.
Къде са те? Потънали в земята ли,
Или към други върхове поели?

След блясъка и почетните звания
Дошло е време за възпоминания.

741.

Ако при среща с всеки тих ветрец
Умело гънеш се като тръстиката
И си готов да бъдеш пръв подлец,
Ти бързо ще успееш в политиката.

Ако излъжеш бедната тълпа,
Когато за спасение те вика тя,
Ще пишат вестниците: Той успя
Да се издигне честно в политиката.

Ако от всички ти си най-жесток
И в теб изпъква с дявола приликата,
Ще те почитат като полубог
и ти ще бъдеш връх във политиката.

А партиите ще се надпреварват
Във ръководствата си да те вкарват.

742.

С обич тя го гледаше в захлас,
Сякаш бе от приказката княз –
Млад, наперен, умен и красив
С поглед прозорлив и отзивчив;

Затова, когато отведнъж
Той предложи да ѝ стане мъж,
Тя от щастие се разрида
И молитвено му каза “Да”.

Веднага на любовта си в знак
Сключиха във общината брак,
Но тогава случи се беда –

Тя със удивление видя
Как след сватбата им скок-подскок
Князът се превърна във жабок.

743.

Честните, на честността си пленници,
Молят се за служба при мошеници,
Дълго все от честността си патили,
Чакаат щедри спомоществатели.

Честността се радва на признание,
Но за жалост е без препитание
И със указ на Номенклатурата
Паметник ще стане на културата.

Гражданите, със или без кучета,
Ще разхождат в парка своите внучета
И над гроба ѝ по наше мнение
Могат да потърсят облекчение

На напрегнатия ден след бурите,
Като си освободят мехурите.

744.

Забързаната противоестественост
На пълните ни със машини дни
За кратко из основи промени
Вида на целокупната общественост.

Положиха се нови основания
Кое е лошо и кое добро
Според поредното политбюро
И неговите мъдри указания.

Докато сред партийни благовония
Смирено чака кроткият народ
Да зърне за към бъдещето брод
И плод от обещаната хармония,

Богатите палати извисиха,
А бедните се удесеториха.

745.

Обичам приказките за морала,
В които правдата е възсияла
И винаги героят е готов
Накрая да се жени по любов.

Но на пазара, както всяка стока –
От добродетелите до порока,
Със надпис “залежал материал”
Посрещат ме купчини от морал.

Съзирам покрай тях как политици,
Банкери, магистрати и владици
Минават запъхтени без да спрат
И бързат по утъпкания път.

Моралът свят със ролята си свята
Се връща в приказките за децата.

746.

Сред крадците най-прочут
Е безопорно Робин Худ;
Много хора е обрал,
Много злато е събрал.

Кражбите му са безчет,
Без почивка и без ред –
Подвигът му най-красив
Е, че е обрал шериф.

А бандитите у нас
подражават му със страст
И окрали (о, позор!)
Главния ни прокурор.

Който него е обрал,
Става на крадците крал.

747.

Кълбото управляващи пиявици
В подножието на прогнил престол,
Навеки че са там представят си,
Закрияни от царски произвол.

Но няма как да продължат грабежите –
Народът е напълно оголял,
Отколе най-добрите сред младежите
На чужденците царят е продал.

Започва диво вътрешно воюване
На смърт и на живот, за кръв, за стръв,
Изчезва лицемерното гласуване,
Юмрукът тук показва кой е пръв.

Тълпата със учудване съзира,
Че вождът също може да умира.

748.

Организира се Престъпността ни
С пари, изпрани по законен път,
И скоро се очаква тя да стане
Кумир, към който всички се стремят.

А Подлостта не ще по никой начин
Да броди без посока по света
И да остане опит неудачен
Стремежът ѝ към партия-мечта.

Ще събере от близо и далеч
Под знамето си питомците сити,
Ще бди над тях с отровния си меч,

А в чест на нейния матриархат
Ще кръстят те в града на подлестите
Със името ѝ главния площад.

749.

За него никой няма да напише
В списанията пламенни хвалби,
Отсъства от блестящите афиши,
Умре ли, обществото не скърби.

Понявга на екрана се прокрадва
Закратко образът му мълчалив
И цялата фамилия се радва
Как таткото изглежда като жив.

Участието му е във масовки –
Я арестант, я пастор-протестант,
Или е акробат с подскоци ловки,
Защото е с талант на фигурант.

Той в политиката навлезе смело
И там най-после вече е начело.

750.

Добротата – странно отклонение
От изконния обществен строй,
Търси своето предназначение
Чрез литературния герой.

Той е извисен като светиите,
Като Крали Марко е левент,
Злите, гдето и да се покроят те,
Омиротворява с *Harpy end*.

Властва над Пространството и Времето,
Впримчени в писателския лист,
На отровните пороци бремето
Не засягат образа му чист.

Гордо предпочита да мълчи,
Че измислен е, да не личи.

751.

Деца умират от лечими болести
И милосърдието наше – също,
А вие, овластените, без воля сте
Да спрете злото в българската къща.

На клетвата си думите продадохте
Подред една след друга, чак до края.
А болните? Задавят се от задух те
И се отправят вкупом към Безкрая.

От там не ще ви пречат със стенания
И с болката стаена във очите,
Безплътността им вече там без рани е,
Свободни са навеки от парите.

Така намира Здравната система
Решението трайно на проблема.

752.

Защо ли чуждоземни твари
Съдбата върху нас стовари –
Началници, жени, мъже,
Дошли от кол и от въже?

От тях днес всеки кождерства
В агенции и министерства,
Дете във майка те дори
Разплакват, щом е за пари.

Народът ни наум ги псува,
Но иначе от страх кротува
И оправдава своя срам
Със “Що ми трябва бой да ям!”

Нима под тази мъдра мисъл
Не би се всеки тук подписал?

753.

Преминеш ли от този в онзи свят
Със смърт, от грижи лекарски
    предшествана,
Ще отбележи писар очилат,
Настъпилата смърт че е естествена.

Но щом самият ти убиец си
И подлежиш на смъртно наказание,
Тълпа надава вой да те спаси
Във името на свято състрадание.

Затворът се огражда с жив кордон
И с воплите на денонощно бдение,
А мощен многоватов мегафон
Усилва хоровото псалмопение.

Не пита никой правдата къде е,
Убиецът щом трябва да живее.

754.

Понявга е капризна съвестта ни –
Макар че уж душата ни ще брани,
Тя, вятърничева като принцеса,
Излага на опасност интереса.

Нашепва ни “Избягвайте лъжата,
Дори когато е общопризната”,
А който няма съвест богатее
И се гордее, че в развод е с нея.

Безсъвестният лесно се сдружава
И прави си държава във държава,
Закона сменя, щом не му отърва,
Лъжата за да стане сила първа.

Във резултат от дейността планирана
Престъпността ни е организирана!

755.

Децата на палачите растат
И станаха народни прокурори,
На славните родители духът
Обсебва правосъдните простори.

Богинята на справедливостта
Преврнаха във злополучна стока
На постоянен склад при Алчността
По разпореждането на Порока.

Забързано е Времето назад
Към ужаса на минали години,
Горели в пламъка на ален ад,
За който споменът не ще изстине.

Палачи, няма как да скриете,
Потомци ваши, че са и съдиите!

756.

Купуват се възвания и звания
По предварително подготвен план,
Глупак пореден, за да е избран
След купената изборна кампания.

Продажността по-силна от куршуми е,
Когато стане начин на живот
И се превърне във отровен плод
На властите с платеното безумие.

Човешките права във търговията
Печалба носят с най-висок процент
При най-демократичен парламент
На всеки важен депутат в кесията.

Ядат, каквото могат, а останките
Отиват на Швейцария във банките.

757.

Не са ли Красотата и Парите
Онези ярки противоположности,
В стремежа към които са разкрити
Пределите на нашите възможности?

И двете сили, знаем, са опасни,
Но в тях се крие нещо привлекателно,
И двете са на Оня свят падвластни –
На Дявол и на Бог последователно.

Застава Красотата на пазара
В очакване на шеметно признание
От попа, от владиката, от царя

И обществото наше лъчезарно,
Където формата е съдържание...
С парите май обратното е вярно.

758.

Видях да честват местен големец
И неговата честност извънредна,
Да го представят като жив светец
И гордост на държавата ни бедна.

Той беше многоцветен демократ,
При сините започна да членува,
Смени трикратно после своя цвят,
Като трикратно се преименува.

Наскоро взе Аллах за свой кумир,
Потурчи се и си уши шалвари,
Съзря там най-изгоден келепир –
Кой келепир не иска да удари!

Познавах го всички, че е мента,
Но той е вече член на парламента.

759.

*Бивша комсомолко от ГДР стана
канцлер на обединена Германия.*

–Важна новина.

Германиите бяха разделени
На умна и не тъй умна част;
И двете не желаеха промени,
Но все пак за промени дойде час.

И ето, двете се обединиха
По чудо, сякаш всичко бе мираж,
Трабанти и мерцедеси решиха
Паркирани да са в един гараж.

И както често може да се случи
Под политическия небосвод,
Глупакът умния на ум днес учи
Във името на простия народ.

А умният, додето разбере,
Възседна го жена от ГеДеРе.

760.

Умре ли някой гибелен злодей,
За друг злодей той мястото опразва,
А сградата на мрачен мавзолей
Трупа му приютявя и опазва.

Там пак е обкръжен от самота
И ореол от всепобедна злоба,
Живее в него след смъртта му тя,
Не го напуска даже и във гроба.

Тя плаши всяка друга жива твар –
Далечна, близка, малка и голяма,
Защото в целия ни свят прастар,
Отрова силна като нея няма.

И сигурно тук тайната се крие,
Че на злодея тялото не гние.

761.

Практикувам всички добродетели,
Неуморно, без почивен ден,
Честното ми име споменете ли,
Всички спомнят си с възторг за мен.
Нямам врагове, само приятели,
Броят им на часове расте –
Като искрени доброжелатели
С мен щастливо си живеят те.
Бедните намират покровителство,
Даже помощ, в чудната ми мощ
Срещу всеки цар или правителство,
Алчни да ги оберат до грош.
На безсмъртен даже се преструвам,
Но беда е, че не съществувам.

762.

Как лесно се възсядат днес народите,
Обяздени с червения камшик!
В каквата и посока да ги водите,
Те ще ви служат вярно всеки миг.

Подготвяни са те десетилетия
За подчинение и робски труд,
А Свободата в ада запретете я,
На нея да се радва някой луд!

На робството Земята е избранница
И то я оплодява с кръв и пот,
Безкрайността е неговата граница,
А неговият блян – народ-робот.

При нашите закони правосъдни
Навярно блянът скоро ще се сбъдне.

763.

“Голям благотворителен банкет!”
Звучи ми като тържествуващ вик
И като някакъв свещен обет
На богаташ или на политик.

Салонът грее с ярки светлини,
А масите със купи чер хайвер,
Край тях добре охранени жени
Прегръщат в танца своя кавалер.

Разгорещява виното кръвта,
Веселието трае цяла нощ,
Богатство и продажна красота
Се сливат в добродетелен разкош.

Целта на тази бляскава проява
Е бедността в света да намалява.

764.

Героите избързват все напред,
Даряват бъдещето си на другите,
А после дават на Смъртта отчет
И вечност получават за заслугите.

Отчайваща е злата празнина,
Която ги дели от простосмъртните,
Създадена от грях и от вина,
Но те са във спасение превърнати.

Да оцелееш! – Подвиг или срам
Е да се скриеш в лоното на думите,
Когато бранници се бият там,
Където думата е на куршумите?

Героят ще постигне вечна слава,
А оцелелият ще го възпява.

765.

Мъртвите досаждаме на живите
Със страха си, че ще ни забравят,
Безразличието свое скриват те,
Като често панихиди правят.

Мисли попът само за облагите,
Че съм мъртъв хич не го е еня,
Вярващите пълнят му дисагите –
Такса за душата ми нетленна.

Аз от Горе гледам с удивление,
Но е забранено да се меся,
Иначе на попа без съмнение
Бих му дал на Оня свят адреса.

Там на топло в адските казани
Пълно е с попове най-отбрани.

766.

Изконна истина е, че в страната
По някакви неписани закони
Десетки жертват се за Свободата,
А робството обичат милиони.

То дава им спокойствие и завет,
За него лоша дума не ще чуем
И затова те тъй безгрижно славят
Негодниците, седнали върху им.

Апостоли на правдата, къде сте?
Нима по-силен е от вас злодеят?
Със ваша помощ братята злочести
Злочестието нека проумеят!

Но вие си затваряте очите
И предпочитате да замълчите.

767.

На Аспарух ликът през вековете
Не се побра в Историята родна,
За него главно пишат враговете
Със страх и злоба на възторг подобна.

Без букви бяха пътните му знаци,
А канцелариите без архиви,
Не бяха с шлемове, а със калпаци
Повежданите в боя орди диви.

Уплашиха се хитрите ромеи,
Побягнаха пред устрема на хана
И племето реши да заживее
В земята, с много жертви завладяна.

През Дунава премина Той тогава
И вместо замък построи държава.

768.

Стареем двамата със неприятеля
В очакване на миротворна Смърт –
Тя вече и призовки ни е пратила,
За мене пише “стар”, за него – “дърт”!

Той силеше се по партийна линия
Отвсякъде да бъда уволнен,
Квалификацията “враг” с години я
Разпращаше със доноси за мен.

Е, доживяхме някакси до пенсия,
Враждуващи от близо и далеч,
Отвън той все тъй яростно червен си е,
Но е лишен от поразяващ меч.

Та не е чудно, както остаряваме,
Да почнем даже да се поздравяваме.

769.

Въпросът за размера на потурите,
Които носели оногундурите,
Най-после беше правилно решен
От наш професор – учен вдъхновен.

Написа, както се полага, статия
И в някакво списание изпрати я,
А там редактор стар и белобрад
Я одобри и даде за печат.

Приеха приноса за исторически,
Набързо стана даже генерал
За своите дела патриотически

И придоби академично звание,
Загдето пръв в света е основал
Науката оногундурознание.

770.

Да опоектизираш петолъчката
Във качеството ѝ на свят предмет,
За да изпълниш на властта поръчката
Е нужно до си шут, а не поет.

Ще ти разнасят славата фанфарите,
Ще хвалят творческия ти процес,
Ще те приемат във ЦеКа другарите
И подлостта ти ще наричат чест.

С успехите ти, щастие излъчващи,
Би трябвало да си щастлив и ти,
Но всъщност от тревога се измъчваш ти,
Че няма кой срама ти да плати.

Защото надълбоко в твоите нерви е
Загnezден на съмнението червея.

771.

Днес отечеството мило, щедро,
Управляват го крадци на едро
И във клещите им правосъдни
Няма накъде човек да мръдне.

Грабят немски, турски главатари
От страната кой каквото свари,
За да могат техните метреси
Да се возят в скъпи мерцедеси.

Нашенецът даже и при нужда
Без будител трудно се пробужда,
А в изкуството да бъде бавен
По света на него няма равен.

Дреме и под сянката на феса
Чака да го сполети Прогреса.

772.

Питате как може да издирите
Точните адреси на вампирите;
Те са много трудни за намиране,
Тъй като не са регистрирани.

Често нашето въображение
Посещават без предупреждение;
Мислим си, че те са кръвопийците,
А във същност други са убийците.

Истинските кървави престъпници
Днес са нашите родоотстъпници;
Те на чужденците ни предадоха,
После и Родината продадоха.

Но Народът скоро ще натири
Всички политически вампири!

773.

Отдавна обучава гилотината
Царете на изящни маниери;
Тя като педагог е ненадмината,
Подобна трудно е да се намери.

При нея няма изпит поправителен,
Пропада се веднъж и безвъзвратно,
Падежът ѝ е винаги винителен,
Макар че преподава тя безплатно.

Заплаха за правителства и власти е
Огромната ѝ сила всепризната,
Изпробвана над не една династия,
Натрапвана за вечна и за свята.

Тъй броят на великите избранници
Поддържа се във приемливи граници.

774.

Приема се от всички на доверие,
Когато за годподство се приказва,
Че слънцето в Британската империя
Лишено е от право да залязва.

Пирати славни имат англичаните,
За бой и плячка винаги готови,
Измежду най-добрите са избрани те –
Мъже без милост, със сърца сурови.

А кралят, вместо да громи пиратите,
Удостоил ги с титли благородни
И бидейки за графове признати те,
Получили права богоугодни.

Члез тях, макар и без благоприличие,
Създаден беше пример за величие.

775.

*Липсата на мечти представлява остра психична
инсуфициенция.*

-Из "Самоучител по психиатрия"

Животът ни без радост е ужасен,
Но без мечти той става невъзможен
И този факт, безмилостен и ясен,
Е като взрив в душата ни заложен.

Светът неволно се обезмечтава,
Но за това почти не се говори,
За болестта си нямаме представа,
А някой трябва с нея да се бори.

Мечтайте и пазете си мечтите!-
А нямате ли, ще ви дам на заем
И вместо с лихвите да ми платите,
Елате заедно да помечтаем!

Прибавим ли и мъничко късмет,
Ще тръгне всичко по масло и мед.

776.

Роди се във семейство на писатели –
И двамата “заслужили деятели”,
Навярно затова реши да стане
И той производител на романи.

А работата, знае се, започва тя
С внимателно опипване на почвата
И скоро се разбра, че той умее
Да прецени печалбата къде е.

За бързото постигане на целите
Въведе в творчеството си панелите,
Преписвайки панели със стотици
От родните и чуждите класици.

Не ги остави да събират прах,
А оборот добър направи с тях.

777.

Промяна стана тук откакто властите
Приеха страстите на педерастите
За ценност много важна, безвъзмездна,
По пътя към Европа най-полезна.

Обратните заеха премиерството,
На работите външни министерството,
Внушителен процент от Минсъвета,
От депутатите – едната трета.

Народът се оказа във владение
На пълно с педерастии управление,
Нормалните в семейните си спални
Почувстваха, че стават ненормални.

Съгласно новото преобразуване,
Множенето ще става чрез пъпкуване.

778.

Подобно на условната присъда
И щастието е условно също,
Отпуснатият миг, щастлив да бъда,
Ще трябва после с лихва да се връща.

Рогатия грижливо води сметка
Кому по колко щастие заделя
И всеки във глобалната му клетка
Е подчинен на дяволска повеля.

Приема се, че той непобедим е,
Защото завладял ни е сърцата,
Но в него има точки уязвими
За добротата и за свободата.

Настанало е с тяхна помощ време,
Да го надвием, дявол до го вземе!

779.

Пред Ваше царско Човекоподобие
Умът и Съвестта са на колени,
А тронът Ви върху тълпа от роби е
И добродетели обезчестени.

Следовниците Ви, като добичета,
Следят с любов в ръката Ви камшика,
Пороците са длъжни да обичат те
На Вашата династия велика.

Крепете на главата си короната,
Която над Закона Ви поставя,
Осигурява Ви добре заслона тя
И греховете отнапред прощава.

Но ако някога реши Съдбата,
То тя ще падне заедно с главата.

780.

При избори родината гъмжи
От жадни за печалба кандидати
Във честен спор кой повече лъжи
Ще каже сред лъжците всепризнати.

Омайната си песен пеят те
Със глас на самовлюбени сирени
Как равенството щяло да расте
Между началници и подчинени.

Как всеки ще се храни без пари
От щедрата правителствена ясла,
Транспортът без пари ще е дори,
Без тежък труд – като по мед и масло.

И доста мъдреци по техен знак
Гласуват за поредния глупак.

781.

“Изгаря покрай сухото суровото”
Е заключението на Властта,
Чрез кратката безропотност на Словото
Оневинява грешките си Тя.

Пред пресните гробове, страшно зинали,
Млад вестникар реди доклада свой:
“Най-малко четирнайсет са загинали
И ще нараства още този брой”.

Държавата изказва съжаление
За скъпите нанесени щети
Пред търпеливото си население,
Кое то ще поплаче и прости.

И даже от Народното събрание
Изпратено бе съболезнование.

782.

Съдбата цъфнала, но не завързала,
Когато го е увенчала с мързела
И той, напет като английски пудел,
В живота никога не бе се трудил.

По силата на странни обстоятелства
Сдоби се със влиятелни приятелства,
А с помощта на изборните каси
Дори до министерски пост добра се.

Във крак на партията със заветите,
Проценти получава от рушветите
И “Да живеј труда!” си тананика,
Гаврътвайки поредната мастика.

Това по съществуващите данни е
Едничкото му трајно занимание.

783.

Според Системата народът трябва
Периодически да се ограбва,
Защото повод иначе намира
За своите права да претендира.

Полугодишно нека да студува,
Цялогодишно нека да гладува
И в резултат оказва се тогава,
Че може лесно да се управлява.

Рецептата при този принцип златен
Понявга дава резултат обратен –
Народът своите водачи хваща
И после ги по дяволите праща.

А дяволите още от вратата
Безплатно зачисляват им рогата.

784.

Орелът, ракът заедно със щуката
Отскоро пак във басня се събрали
И за постигането на сполуката
Обет за вярност тримата си дали.

Противниците свои те изстребили
Във името на златната си дружба,
Държавното съкровище обсебили
И на роднините си дали служба.

Били немалко хора изненадани
От тази политика печеливша,
Крепена с малко ум и много крадене
За разлика от приказката бивша.

Заглавието “Тройна коалиция”
Е днес печат на тяхната амбиция.

785.

Във общоградската прокуратура
На съд предадоха една брошура,
Че тя със средствата на клеветата
Излага реномето на страната.

“Туриста в София на всяка пряка
В асфалта дупка като гроб го чака,
А спре ли се пред някоя сергия,
Ще го пребърка опитен джебчия.

Но много по-опасни от крадците
Са страшните бандити по колите,
Возилото му, за да се отнеме,
На тях им трябва само нула време.”

Строг арест – мярка за неотклонение
Постанови съдебното решение.

786.

В Историята няма да намерите
Как идват на света робеспьерите,
Изглежда тайната е там където
Са всички тайни зли на Битието.

Приемем ли, че “там” това е Ада,
Ни чака неприятна изненада,
От Ада отговарят със насмешка:
“Предположението ви е грешка.

Откакто стана твърде скъп петрола,
Тук персоналът има нова роля,
Заети сме със вътрешни проблеми,
Защото трудностите са големи.”

Така, вместо със отговор блестящ,
Въпросът ни отново е висящ.

787.

Правителството удиви света
Със нова изключителна проява:
Със акт приватизира Бедността,
Със факт Престъпността одържавява.

Във името на нови правдини
Тълга от бедни български вишисти
Родината решава да смени
На Запада боклука, за да чисти.

Властта в едно се слива със крадци,
Моряците заменят със пирати,
Бандити обявяват за светци,
А прокурорите за дипломати.

И всичко се осъществява леко,
Че царят близо е, а бог – далеко.

788.

Разнообразието е богато
Във медицинския репертоар
На болести, превръщани във злато,
По правилата на жесток пазар.

С поредица от неразбрани думи
Пасреща ви един невзрачен тип
И ви обира произволни суми,
За да ви каже имате ли грип.

А списъка на болести отбрани
Отдавна ракът го е оглавил,
Защото хора повече той храни
Отколкото до днес е уморил.

И още дълго ще е най-добрия
Предмет на лекарската търговия.

789.

Светът е запасен със журналисти,
Способни да възнасят и гromят
Фашисти, футболисти, комунисти
По всеки повод, ако им платят.

Представят се навред за много честни,
Макар че трябва да изпитват свян
И искат само с двама-трима свестни
Да оправдаят цялата си сган.

Те побеждават със мъгла мъглата
В среда, захранвана с мъглявини,
Чрез робството прославят свободата
Във името на сладки благини.

И както всеки имат си мечти:
Кой повече готов е да плати.

790.

Кога е празникът на Честността,
Не казват датите във календара,
Изглежда че обидена е тя
И на поканите не отговаря.

Намерила си е добър подслон
Далеч, далеч от времената наши
Под ведър дружелюбен небосклон,
Където няма кой да я заплаши.

От там ни наблюдава през сълзи
И вижда как човекът богоравен
В живота е принуден да пълзи
Наместо гордо да върви изправен.

И не усеща как с голяма скорост
Лети към нея звездолет на Сорос.

791.

Пристигат вдекидневно новините
За подкупи в съдебната система,
Не може лесно тя да се засити,
Отвсъкъде, каквото падне, взема.

Известен прокурор чрез куп рушвети
Издигнал е хотел до небесата,
А скромн съдия, ще прочетете,
Е купен само с половин заплата.

И гражданинът в родната държава
Объркан е, когато си задава
Въпросите, един от друг по-тъпи,

За правосъдието ни сегашно:
Кое при магистратите е страшно,
Че евтини са, или че са скъпи?

792.

След еката победен на камбаните
Очаквахме на власт да са призваните,
Но от кюшетата на кафенетата
Страната ни обсебиха ченгетата.

Те влизаха подобно на проклятие
От съзаклятие във съзаклятие
И който дърпаше се и не слушкаше,
Властта го пушкаше, властта го пушкаше.

Раздадоха на всички разрешително,
Добруването че е задължително,
Докато бъдат щедро пренаситени
Другарите, източващи парите ни.

А след това, ограбени и бити,
Ни препродадоха на чужденците.

793.

Днес във властта на власт е Тъпотата,
Компютри Й помагат и на сън,
Щом трябва да наложи на тълпата
Пореден интелектуален пън.

А пънове такива има много
И са единни пред народа прост,
Когато някое теле двуного
Желаят да заеме важен пост.

Те разполагат със излишна сила
Да вдигат чак до бога празен шум,
Жестоки всички са като Атила,
Но без да имат неговия ум.

И бъдеще се очертава ясно –
За мъдрите ще става все по-тясно.

794.

“Демокрация и комунизъм” –
Погребален надпис на века!
Предумишления им трагизъм,
Друго яче как да нарека?!

В гробовете те се съюзават
Чрез безмълвието на Смъртта,
Сблъсъците омиротворяват,
Но пролята вече е кръвта.

Колко много жертви безвъзвратни,
Възмечтали за живот щастлив,
Паднаха във битките превратни
Без да видят кой е прав, кой крив!

Със това заеха се водачите,
Подкрепени от гробокопачите.

795.

Баща ми купи диня от пазара
И седнахме край кухненската маса
По привичка семейна наша стара,
Уют която в къщата ни внася.

С голям и остър нож я срязва стрина,
А вилици донесе леля Радка;
Тъй хубаво е да си хапнем диня,
Особено когато тя е сладка!

С охота си изядох аз парчето,
Веднага после пак ми се прияде,
А така каза “Яшно е момчето!”
И втори резен бързо ми подаде.

Тогава чух жандармерийска свирка –
Попаднал бях във чужда стихосбирка.

796.

*Уличен в престъпления е наследникът на
Италианските крале Виктор Емануил
Савойски.*

–Из пресата

Човека търсих, който би разкрил ми
Защо се гледат гангстерските филми –
До днес не го намерих, затова
Ще защита сам техните права.

Добро и зло при тях са доста ясни,
На злото враговете са прекрасни
И въпреки опасните беди
Доброто винаги ще победи.

Прострян без право на последна дума,
На пода ще лежи със шест куршума,
От силата на правдата убит,
Навеки ням, Савойският бандит.

Но във живота е богопомазан
И дълго ще остане ненаказан.

797.

Наскоро във Народното Събрание
Се сбраха на прилежно занимание
Избраници петнайсет десетици,
Въоръжени със по две лъжици.

Покрай големия казан се трупаха
И помежду си с лактите се бутаха,
Без всеки да престава да ломоти
“Така спасявам царските имоти.”

“Какви са тези срамни аномалии?!
Не виждате ли? Сърбате фекалии!”
Един от тях се съгласи другарски:
“Фекалии? О, да! Но те са царски!”

В противен случай ще възникне криза.”
Усмихна се и сладко се облиза.

798.

Подреждат гения сред психопатите
Жреците на Светата Простота,
Но и във пъкъла да го изпратите
Той пак ще произвежда красота.

За него няма точна дефиниция,
Освен че е дошъл на този свят
И иродите търсят го с полиция
От време оно, да го умъртвят.

Закратко те успяват, но не винаги,
Защото превъзжда всички тях
И даже без Духа, Отца и Сина ги
Изпълва със религиозен страх.

А ползата от гения е пряка
За всички без да включваме простака.

799.

Родината за да обичаш днес,
Властта продажна длъжен си да мразиш,
Щом тя погазила е твойта чест,
Ти нейната ще трябва да погазиш!

Но тя такава няма! Тя е злост,
Прикривана със думи лицемерни,
Докато, сякаш в страшен холокост,
Душат те чуждоземците неверни.

Не изоставяй своята съдба
В очакване на помощ от врага си,
Той глух ще е за твоята молба
И жалбите на всички сиромаси.

Предците ти оставиха завет.
Ти следвай го! Или бъди проклет!

800.

Богочовекът с мъдрост сътвори
Талмуда, Библията и Корана
И на Доброто образа разкри;
Но Подлостта остана.

Човекът към Луната полетя,
Дари Земята с атомна премяна,
С ваксини се пребори със Смъртта;
Но Подлостта остана.

Във Храма на Човешките Права
Издъхна Правдата онеправдана,
Задавена с неказани слова;
Но Подлостта остана.

Със вечното в живота тя се срастна
И на промените е неподвластна.

801.

Познавам необикновен простак
С простащина, която ловко крие,
Като на свърхпростак се прави с такт,
Че се шегува да помислим ние.

Естествено, той днес е политик
С до спукване надута популярност,
Готов да демонстрира всеки миг
Предимствата на своята бездарност.

Въвежда нови странни словеса –
Той не краде, а доблестно “източва”,
Заплюеш ли го казва, че роса
Попаднала е в благодатна почва.

За жалост, гъвкавата му осанка
Над цялата държава хвърля сянка.

802.

*Съпругата на бившия ни кмет
Снабдила се е с частен самолет.
–Вестникарски факт*

Във нашето демократично време
Крадците не са “леви” или “десни”,
А следвайки законите ни честни,
Наричаме ги “малки” и “големи”.

Когато милиони взема Кмета,
Спокойно влага ги на своя сметка,
Но влиза във затволническа клетка
Открадналият няколко прасета.

Из наровете дълго ще се тътри,
Докато схване истината точно,
Големите че вънка са безсрочно,
А малките, че винаги са вътре.

В обществото тези мили хора
Разделя ги стената на затвора.

803.

Способността ни да се заблуждаваме
Изглежда е изконен божи дар,
Чрез който неуморно се надяваме
На робството си да намерим цяр.

Със кръвопускане са го лекували
През вековете нашите деди
И с чистата си кръв са пророкували,
Че робът може да се възроди.

Защо не са успешни резултатите?
Защо все помощ чакаме отвън?
Препълнени с надежда ни са датите,
Но Свободата виждаме на сън.

Добре че злата участ не ни плаши.
Но Времето дали ще бъде наше?

804.

Живея във тревожна самота
Под тежестта на личното си мнение
За недостатъците на света
И нуждата от Второ Сътворение.

Усещам, че съм предопределен
Да излекувам странното безумие,
Човеци до се кланят всеки ден
На някоя обожествена мумия.

От всички други аз не съм по-лош,
Щом искат много да се кланят, ето ме!
Съгласен съм да стана техен вожд
И заедно през Времето да кретаме.

А взвод от храброто гвардейско войнство
Ще охранява моето достойнство.

805.

Почтеното издигане е трудно,
Почтеното пропадане е лесно
И затова днес никак не е чудно,
Че трудно е да се живее честно.

Безскрупулното щастие поскъпва,
Нешастието бързо го замества,
На бурени подобно, то настъпва,
Безплатно из държавата ни шества.

Човек за важен избор се изправя
Пред Съвестта – безмилостен свидетел,
Дали с порока да се съюзява
Или да страда с гладна добродетел.

Едва ли е необходимо питане
Кое от двете е за предпочитане...

806.

На мощен водоскок подобна, блика тя,
Потомстваната алчност в политиката
И този срамен факт неумолим,
Принудени сме всички да търпим.

Изреждат се през календара зимите,
А все едни и същи са режимите
И мъките растат, растат, растат,
Изстрадани с народна кръв и плът.

Изглежда мащехата-провидение
С омраза праща ни за отмъщение
Властта, осъществила съсипни,
За повече от няколко войни.

А някои от нас не издържаха
И в странство тръгнаха да дирят стряха.

807.

Властта у нас се храни с беззаконие,
Защото е от него породена,
Със турски полумесец и корони е
На знамето звездата ѝ червена.

И както се разбира от емблемата,
При тройното управително тяло
На беззаконието им системата
Е част от триединното начало.

Обхванати от триединност грабят те
Навсякъде със триединна жажда,
Разрастват се на кражбата мащабите
И кражбата отново кражба ражда.

А старци стенат, сякаш че се молят:
“Ех, грабят ни, но още не ни колят.”

808.

Да заповядваш без да убеждаваш
По силата на някакъв параф
Е все едно пред всички да признаваш,
Че ти във същност никак не си прав.

А съвестта, тя пречки ти създава
Със зоркия си неподкупен взор,
Но чудно ли е, че се уморява,
Да бъде без заплата прокурор?

Започва често да ѝ се приспива
И много рядко извисява глас
Във знак на благородна съпротива
Срещу ламтежа ти за много власт.

И крие зад вида служебно строг,
Приятно че ти е да си жесток.

809.

Народът се превръща в инвалид
След дългото изстрадано покорство,
С недъга влачи се недоубит,
Уплашен с него да противоборства.

На вековете черните следи
Бележат гробовете героични,
Който бъдещето наследя
За гмеж от избиратели безлични.

Те бързат, бързат да обожествят
Човеконенавистния тиранин
И под иконата му да заспят,

Сънувайки напредък непрестанен
Без да изпитват неотложна нужда
От възродител, който ги пробужда.

810.

На многобройни партии бе верен
Със обещанието “Чак до гроб!”,
Възкръсваше със интерес премерен,
Отново за да пълни своя джоб.

Кой в състояние е да се бори
Със неговия дух невъзмутим? –
В безредици излиза все отгоре,
Напразно искаме да го свалим.

Преодолимо всичко му се струва,
С море от подлост е презапасен,
Умее да продава и купува
С гаранция и вожд, и подчинен.

И все пак, уж със всичко ще се справи,
Но току виж, на плитко се удави.

811.

Бил заявил известен историк,
Че миналото ни ще се повтаря,
Но вместо втори Симеон Велик
Дойде карикатурата на Царя.

При Крум деца се биха с Никифор,
Със тяхна кръв оплискана е Плиска
И българки са грабвали топор,
Когато смърт Родината притиска.

Къде са днес юначните бойци,
Громили неведнъж врага омразен? –
Заместихте ги вие, подлеци,
Послушници на изрода обрязан.

Но те ще дойдат и ще ви намерят
И нека с вас трепери премиерът!

812.

Моята държава обещава
Нужните лекарства да доставя,
Но ще трябва със една година
Да отложи своята кончина.

Първо горе план ще се приеме,
За което е необходимо време,
После одобряват се цените
И с параф изискват се парите.

Цялата подробна процедура
Се приключва със една фактура,
Украсена от две важне дати –
“край”, “начало”, подпис и печати.

Но спестени са по нечий знак
Средствата за болните от рак.

813.

Напоследък родната държава
Страда доста често от разстройство,
Не помогна тройната управа
С глад и хапчета за преустройство.

В резултат от изборната клизма
Пак провъзгласена бе победа
За крепителите на марксизма
Във съюз с послушните говеда.

Изборната клизма е на мода
Като най-полезното лекарство
За нещастията на народа,
А е смес от подлост и коварство.

Щом държавата ми боледува,
Тя със избори не се лекува.

814.

Уви, римуваните обещания
За нещо хубаво се сбъдват рядко,
А тези за злини и за страдания
Изпълват житието наше кратко.

Как силно вярвахме с благоговение,
Животът че ще дойде като песен,
Но впримчени във робско подчинение
Не се отърсихме от робска плесен.

Приятната лъжа е ободрителна
И даже е духовно здравословна,
Затуй държавата благотворителна
Я възприема с вяра безусловна.

А без лъжа оставите ли робите,
Е все едно вовек да ги загробите.

815.

Гримирали са като почитатели
Диктаторите своите подчинени,
Които са и гласоподаватели
Във крак с демократичните промени.

Дали са нявга някого обиквали,
Или са вечно в плен на самотата,
Където демони са ги подтиквали
Да сключват договор със Сатаната?

Навярно в лабиринта на кошмарите
Страхът е техен таен придружител –
Цената със която господарите
Заплащат господарската обител.

Не те, а той безспирно управлява
И над делата им се подиграва.

816.

Отдавна в ход е трескаво прочистване
Света от даровитите момчета
И всеки ще го види при прелистване
На историческите досиета.

Посичани били са и изгаряни,
Във тежка талантливост обвинени,
Но властниците все са изпреваряни
От многобройните новородени.

Така талантите са във наличие
Навярно още от века на Ирод;
Макар и в постоянно безпаричие,
До крак те не желаят да измират.

За тях светът е безнадеждно тъжен,
Да ги търпи обаче той е длъжен.

817.

Грижите са твоите приятели
В безпощадните ти старини,
Боговете са ти ги изпратили,
Да запълват сивите ти дни.

Малките отстъпват пред големите
В непрестанния си кръговрат,
Блъскат се в цените на проблемите
И не могат да ги разрешат.

Нявга сам игра на бога ролята
На изкуството в дома свещен,
А сега прекланяш се пред волята
На случайно овластен кретен.

Всеки славата ще ти честити,
Но при него скрити са парите.

818.

Прекрасен дар е добродетелта,
Но дарбите не може да замести
Най-святата почтеност на света,
Макар и напъните да са чести.

Понякога злодеят е поет,
Лауреат на множество награди,
Навсякъде е с почести приет
За пример и на стари, и на млади.

А честният до болка е добър,
Старее се и силите напънга,
Но в творчеството е като катър –
Не ражда, колкото и труд да влага.

Ако трудът е главна предпоставка,
Поет била би всяка честна мравка.

819.

Народите нерядко проявяват
Чертите на отделния човек,
Продават, а дори и пропиляват
Имане, трупано от век на век.

Напразно ли благословил е Храмът
Земите, бранени със меч и щик,
Пред самозванците, които нямат
История и собствен свой език?

Изглежда бог си е отвърнал взора
От нашия недоразграбен двор
И е решил, че можем към позора
Да влеем допълнителен позор.

На ада е написано пред входа,
Че нацията мре преди народа.

820.

Не ни смущават грешките съдебни
При смъртните присъди над тираните,
Каквито и да са, изглеждат дребни
Пред кървавата кула на изкланите.

Разплатата тежи като закана
Към чакащите кандидат-заместници,
Подкрепяни с развратност непрестанна
От жълти вестници и мракобесници.

Но ние бдим и пак ще се намесим,
Макар понякога със закъснение,
Безмилостно тираните ще бесим
Дори и чрез закононарушение.

А ако съществува свят отвъден,
Там ще простят греха ни правосъден.

821.

*Някои обществени деятели безпрепятствено
излагат на показ незнанията си.*

–Известен факт

Министър Ламбо всичко знае,
Написва “Збогом” и нехае,
А Левчев, многоумник ужким,
Обърква Лермонтов със Пушкин.

П. Писарев без срам говори
За Шарлеман и Асен Втори,
Че според данни най-последни
Царствата им били съседни.

Кобургът пуска новината,
Славейковците че са братя,
С което нов рекорд бележи
Сред всички властващи невежи.

Не е ли време със криваците
Да кажем “Стига!” на простаците?

822.

Възсядали го малки и големи
И декламирали с прочувствен глас
Поезия на благородни теми,
Подсказвани им лично от Пегас.

Подмамен бил във най-добрите ясли,
Където хранят с качествен овес,
Коремът и ушите му порасли
За сметка на загубената чест.

Той народил безброй лауреати,
Но скоро собственикът му умрял,
Останал без крепители богати
И тъй талантът му осиротял.

Тогава всички с изненада чули,
Пегас че бил е не жребец, а муле.

823.

Това, което искам да не зная,
Е алчността порочна на властта ни,
А също и причината коя е
Родината ни мащеха да стане.

Не искам да науча как крадците
Със помощта на съдници престъпни
Без капка свян изсичат ни горите
Докато в страх и глад народът тръпне.

О, те безмилостно ми се натрапват
С човеконенавистната си слава
И с вълча ярост мисълта захапват,
А моето безсилие остава.

Аз не намирам в него упование,
Но го използвам като оправдание.

824.

Одеждите на Правдата са черни
От дóсега със саждите в морала ни
И с всичките безчестни коминтерни,
Които някога били са алени.

Елитът ни държавен е прехвален,
Че уж съставен е от честни граждани,
Но те вървяха с Хитлер и със Сталин,
Приживе с почит и любов обграждани.

Диктатори се сменят с демократи
При нашето безизразно съгласие,
А техните похвати са познати –
Отново няма мърдане. Това си е...

И както и властта им да обръщате,
Подръжниците им остават същите.

825.

Ното homini lupus.

–Човек за човека е вълк

Раздира вековете тази фраза,
Изпълнена с нестихващо проклятие
И заплашителна като зараза
За всичките човешки братя е.

Дали присъдата е справедлива
С претенцията си за обобщение
Или пристрастно само ни разкрива
Страни на болното въображение?

На прага между Злото и Доброто
По съвест търсят свое място честните,
Не вземат вълчи изрази за мото
И често си остават неизвестни те.

А щом срещу Доброто се опълчва,
Човек не става вълк, а се овълчва.

826.

Vitam regit fortuna, non sapientia

(Съдбата управлява живота, не мъдростта)

– Цицерон

До пълна невъзможност беше беден,
На всичкото отгоре – несвободен,
Но на теглото дойде ден последен
И той за Свободата стана годен.

В настъпилите радостни години
Бе трудно да се преориентира,
Не се вреди при жълти и при сини,
А бедността му се реституира.

При липсата на служба и заплата,
Каквото имаше в запас изяде,
Остана му едничка Свободата
И, за да се нахрани, Я продаде.

Така поредният мастит деятел
Си купи неподкупен избирател.

827.

Сред роби и партийни секретари
Живяхте в непробудната страна,
А после Свободата се стовари
Над остарелите ви рамена.

За хищника бе някак твърде лесно
Да промени идейния си цвят
И кражбите да скрие с име честно
На революционен демократ.

Но вашето навлизане бе трудно
Във многоликия пазарен ред
И затова не виждам нищо чудно,
Че ровите във кофите за смет.

А смет в многострадалната Родина
За износ има даже и в чужбина.

828.

Изкуството с изкуствената Истина
Не всява смут у днешните водачи –
През творчески измислици пречистена
Тя нищо за водачите не значи.

Те притежават право над живота ни
И над мъждукащата ни човечност,
А щом за Оня свят сме обработени,
Ни поздравяват със “Приятна Вечност!”

Изкуството е само за избранници,
Водачите обаче са за всички
И благочестието си без граници
Прославят пред народа си самички.

Навярно затова са тъй учудени,
Когато да се махнат са принудени.

829.

Познавах интересен музикант,
Едва ли като него има друг –
Гордееше се с редкия талант
Да композира само с ултразвук.

Творбите му са пълна тишина,
Защото всеки негов нотен знак
Е с изключителна височина
И да се възприеме няма как.

Обаче той на Вожда стана зет
И бе издаден във голям тираж,
След като в Партията бе приет,
А Вожда обяви, че той е наш.

Сега успехът му е баснословен
И вече го сравняват със Бетховен.

830.

Химиците в съюз със генетиците
Задават си въпрос за кой ли път,
Защо тъй много лъжат политиците
И отговор не могат да дадат.

И ето, че започват пак от нулата,
Но с най-модерни средства на века,
Прилежно да изследват молекулата
На пълната със тайни ДНК.

С учудване намират те, че гените
На политиката и на лъжата
Във обща структура са подредени те

На хромозомите във колектива
И днес това откритие правата
На истина научна придобива...

831.

Всевишният, доколкото го има,
Зает е със свещената си власт
Във своята империя незрима
И много рядко сеща се за нас.

Та затова в небесните пустини,
Където раят е недостроен,
Се чувства недоимък на невинни
Души, за труд готови нощ и ден.

Но този пропуск бързо се поправя,
Като по почин човеколюбив
Във името на Божията слава
Тълпите се избиват с взрив след взрив.

А ангелче над гроба им прелита
И с кръста благославя динамита.

832.

Един от родните обществени дейци носи живописното прозвище "Пъпеш". Той си знае защо.

Щом времето ти в робство преминава
И ти борец за свобода не си,
От робство в собствената ти държава
Не може никой друг да те спаси.

Очаквах друго яче да постъпиш,
А не като безропотен предмет,
Когото негодяи с ум на пъпеш
Пребиват, тъпчат и гнетят отвред.

Не ги променя никаква реформа,
Деспотът си остава все деспот
И кроткото безличие оформя
Портрет на целокупния народ.

Властта доволна е, когато гледа
Как хора се превръщат във говеда.

833.

Немирните игри на мисълта
Не може никой никъде да спре,
Разнася тя човешката мечта
Без страх от кръвопийци и царе.

Със мълнии чертае своя път
На бъдещето в чакация мрак,
С война не могат да я победят,
Недостижима е за всеки враг.

Но ето че всемирният прогрес
Свободната ни мисъл обузда
Като я награди от днес със чест
да носи позлатената юзда.

Тъй правото на нейно лично мнение
Превърна се в прилежно подчинение.

834.

Столетие, изпълнено с безвремие,
Ми повериха като спомен скъп,
От всичките товари най-големия
Осъден бях да понеса на гръб.

Помислих, че това е наказание
За сторен или за несторен грях
И с вяра в справедливото страдание
Аз от надежда неведнъж умрях.

Отвъдни светове със намаление
Предлагаха безсмъртие в уют
И домове с лъчисто отопление
В защита от космическия студ.

Остана само да се разбере
Къде ще се почувствам най-добре.

835.

“Атаката на Белия Ескадрон”

–разказ от Йордан Йовков.

Приживе славата си той дочака
И влезе в Българския пантеон,
Като описа славната атака
На белия безсмъртен ескадрон.

Аз чувам как картечницата трака
Убийствено на кървавия фон,
Но тя не спира страшната атака
На белия безсмъртен ескадрон.

Забвението ще забули всяка
Лъжа в писателския небосклон,
Но ще остане разказът с атака
На белия безсмъртен ескадрон.

И според мен ще трябва, щат – не щат,
Безродниците да го прочетат.

836.

На Дявола във адското предверие
Официално заседава съд,
Във който няма никакво доверие
Човек нито отсам, нито отвъд.

В съда продажен право на безчестие
Се получава с подпис и печат,
А неплатилият без предизвестие
Ще стане за затвора кандидат.

Законовата наша странна практика
Се радва на глобален интерес,
Защото хората се чудят как така

Безчестието се превръща в чест
И става пълненето на корема
Емблема на съдебната система.

837.

Цената на безсмъртие безплодно
Нерядко се заплаща с чужд живот
И също както в бедствие природно
Най-много страда бедният народ.

Пореден Калигула се прославя
С това, че милиони е избил
И управлявал е с ръка корава
Тълпите, чийно главатар е бил.

С убийци, кръвопийци и палачи
Историята пълни се безспир,
Къде ли са героите обаче,
Които са били полезни в мир?

За славата не им достигат сили,
Понеже никого не са убили.

838.

За Партията милионоръка
Се носеха сказания безкрай,
Лекувала Тя всяка честна мъка
В комунистическия ален рай.

“Кърмилница”, “закрилница всесилна”,
“Пророчица на бъдещите дни”
От поетическата говорилня
Ехтяха на възторжени вълни.

Достигаха до ледения Сибир
Хвалебствията за Политбюро,
Поетчета от всякакъв калибар

Калиха с оди своето перо,
Дордето буря ги отвя оттук
Ведно със стихотворния боклук!

839.

Изкуството, нима не е алхимия,
Превръщаща отпадъци в позлата? –
Размесваш образи в необходимия
Порядък и зачева се творбата.

Това, оказва се, не е достатъчно
И за да има тя душевен пламък
Изображението ѝ зачатъчно
Се омагьосва с философски камък.

Един го притежава в изобилие,
А друг го търси цял живот напразно,
Един твори без всякакво усилие,
А друг преписва лавинообразно.

И затова на авторите в братството
Свободно се развива плагиатството.

840.

Влечугите – любимци на планетата
Се радват на отлично храносмилане
Далеч от светлината на просветата
И от Съдбата винаги закриляни.

Над всички твари власт им предоставила
Да угояват племето си лакомо,
Въоръжени с името на Дявола,
А Библията ги дари със знака му.

Нападат често без предупреждение
И още жива си поглъщат плячката
След като със огромно наслаждение
В прегръдката си сладострастно мачкат я.

От всички най-опасни са атаките
На групата влечуги сред двукраките.

841.

Заробването почва щом Народа
Сам себе си до смърт обезличи
И неодушевената природа
Застави Разума да замълчи.

Животът безвъзвратно се разпада,
Пленен от подлещи и от крадци,
Които със подкрепата на ада
Скверният лика на славните предци.

Мълчание трепери сред тълпата,
Побратимена чрез единен страх,
А заслепена Правдата се мята
В прегръдките на търсения грях.

Над всичко надписът на Данте свети:
“Надежда всяка тука оставете!”

842.

*Почина общественикът Х.У. Той беше
противоречива личност.*

–Из “In memoriam”.

Отдаде ми се случай да се срещна
Веднъж със най-големия мръсник,
Поредната му подлост бе успешна
И той бе станал виден политик.

Разказа ми, че всичко е предвидил
В живота си, но вече не е млад...
“Ти знаеш, никого не съм обидил,
но все пак мисля си за Оня свят.”

“Там също нужен си. Бъди спокоен,
За тях отдавна ти си свой човек,
Аршинът им, като у нас, е двоен,
Към теб законът им ще бъде мек.

Вместо “мръсник”, тъй както ти отива,
Ще пишат “личност противоречива”.

843.

“Терора долу! Съюз с СССР!”

–Н.Й. Вапцаров.

Убита бе човечността в човека
От демон увенчан със сърп и чук
И възплътен в лицето на Генсека,
За да безчинства, както никой друг.

Доскоро съвестта бе неделима,
А вече се продава на парче –
Че е ченге един на всеки трима,
Не може никой тук да отрече.

Убийствата изглеждат много лесни,
Когато е безмълвна съвестта,
Убийците приемат се за честни
И смели войни на идейността.

Сто милиона днес са преброените,
Истребени идейно от червените.

844.

С безспорен политически рекорд
Народът български се чувства горд –
От царя, обявен за неприятел,
Си сътвори министър председател.

Макар че беше много простоват,
Той казваше, че е аристократ
Със комарджийска слава всепризната
На всички континенти в казината.

За по-малко от осемстотин дни
Успя държавата да промени
До степен, вече да не се познава
Дали е мафия или държава.

За този резултат великолепен
Бе награден със орден “Първа степен”.

845.

*«Като няма в труд поету награда,
чезне песен, фантазия отпада...»*

–П.Р. Славейков

Комисия излезе със решение
Да награди изтъкнати поети
Заради творческото им умение
Във сложните словесни пируети.

Естествено, възникнаха съмнения
За мястото на първи, втори, трети,
Със оглед на добрите постижения
И политическите им портрети.

Но все пак прави силно впечатление,
Че в паметта народна са приети
От наградените стихотворения
Наградите, но не и стиховете.

Ах, Времето какво ли не разлицища? –
Дори величия превръща в нищо!

846.

Търкаля се на дните колелото,
Понесло главния въпрос на спора
Доколко бедствията в обществото
Се причиняват все от мъдри хора.

На мъдрите най-често липсва воля
Освен за собствената им себичност
И всеки мисли, че играе роля
На някаква незаменима личност.

Народът им е много благодарен,
Че още недостатъчно е беден,
Че му помагат да е гладен заран,
Но с вяра във живота ненагледен.

Историята чака го с разбиране
И с робствата му, точно номерирани.

847.

Отдушник търси злобата човешка
На лавата си жарка във вулканите,
А в тяхната жестока въртележка
Победата е право на избраните.

Избраните във същност са подбрани,
За да разливат злоба безнаказани,
Един закон от друг закон ги пази
И те със неподсъдност са белязани.

Във сговор са със Бог и Сина божи,
Взаимната им обич да не стине
И вестникарят клетва да положи,

От всички че са най-благочестиви те...
А може би по същите причини
Най-много гребени са у плешивите.

848.

Труда отдавна възхваляват в песни –
Добри, а и не толкова добри,
Със първомайски шествия чудесни
И с детски поучителни игри.

Къде са днес жреците гръмогласни
На жизнеутвърждаващия труд? –
Намериха си място безопасно
В добре платен почивен институт.

Така у нас нещата продължават,
Слова и труд, но повече слова,
Едни работят, други ги прославят
И даже се прехранват със това.

А тези с най-объркан словоред
Във парламента влизат най-напред.

849.

*В канцелариите на ООН седят 14000 чиновница;
на Евросъюза – 34000.*

Дошло е време всеки да се хвали:
Банкерите – с народни идеали,
Чакалите – със лъвския си скок,
Политиканите – със ум дълбок,

Диктаторът – с “Властта ми ще пребъде!”
Съдиите – със честните присъди,
Аристократите – със своя сой,
А бюрократите – със своя брой.

Последните приличат на лавина,
Множат се от година на година
И също като лакома ламя
Да глътнат искат цялата земя.

Човекът със разплакани очи
Ги гледа и мълчи, мълчи, мълчи.

850.

Безсъние! Бъди благословено!
Ти удължаваш земните ми дни!
Със твоего приятелство безценно
Завинаги при мене остани!

Сред бременната тишина на мрака
Се раждат вихрите на мисълта
И вярата душата да дочака
Чрез теб прогонването на нощта.

А тя като безкрайност е огромна,
Простряна върху родната земя,
Със непрогледността си да напомня
За робствата под чужди знамена.

Но ти даряваш своите чеда
С усещане за *тайна свобода*.

851.

Усещам някакъв болезнен спазъм,
Съзирайки под слънчевия свод,
Как марширува със ентузиазъм
Все още лъганият наш народ.

Командват го поредните тирани,
Дошли с лъжи и подлости на власт
И с клетвата, че свише са призвани
Да имат глас сред хората без глас.

Народът удря крак и шум се вдига
Във чест на изживяния позор,
Оглозганият кокал днес му стига,
Той не помисля вече за отпор.

При този непрестанен робски ритъм,
“Така ли ще е винаги?” се питам.

852.

Достойнството е тъжна добродетел
И белег на посмъртната прослава,
Откакто някой нявга се е сетил
Да го внедрява в робската държава.

Властимащите могат и без него
И затова крадат цялогодишно,
С банкноти охраняват свойто его,
Не чувстват угризение излишно.

Неистово Закона ги подкрепя
Със помощта на сляпата богиня,
Затворила в подкупната си шепа
Достойнството на не една дузина.

Чрез тях се дооформя, общо взето,
Съвременният вид на битието.

853.

Откакто всички честни патриоти
Пописват доноси един за друг,
Държавна Сигурност безспир работи
Със поразителни успехи тук.

Доносник за доносника донася
При всеки политически уклон,
Натрупаната обща донос-маса
Засенчва праведния небосклон.

От този всенароден славен напън
Се ражда плодородна родна кал,
В която няма никой неоцапан
Във името на светъл идеал.

А за награда всекиму се пада
По папка от Великата грамада.

854.

Те също като своите предци
Са с твърде малко ум и полудиви
И затова са станали борци
За изпълнение на директиви.

Професията “Кукла на конци”
Не помрачава дните им щастливи,
Напротив, те са гордите борци
За изпълнение на директиви.

Дори и под надгробните венци
Участват в строя боен, като живи,
Защото всички са били борци
За изпълнение на директиви.

Те здраво са към властите привързани
И затова от всяка власт са търсени.

855.

Зазидан в многолюдната тълпа
Човека вече няма свое име,
Несетно да изчезне той успя
Посред безличия неразличими.

Тълпата не признава никой съд
Освен съда на сляпата си сила,
Заради нея милиони мрат
Със вярата, че Тя ги е спасила.

Безкрайна гмеж са нейните редици
И затова смъртта им не я плаши;
Измерват я с човеко-единици,

За да не почне някой да я хули,
Но според наблюденията наши
Съставът ѝ е от човеко-нули.

856.

*През Втората световна война са загинали
60 милиона души.*

–Статистически данни

Големите числа са безпощадни,
Смъртта когато трябва да пресмятат
Или да преброят децата гладни,
Които ражда пролетариатът.

Най-често милионите са цели,
Защото хилядите им отпадат –
Щом да умрат навреме са успели,
Непреброени ги приема адът.

Оттеглят се оттук неназовани,
Погребани в безкрая на числата,
След тях безимен спомен ще остане,

Че с тяхна кръв пропита е земята,
Където ще се радва на подслон
Поредният незнаен милион.

857.

Мигът за планината е столетие
При човекоподобните събрата,
В което гмеж от тъмни силуети е
Обречена да търси Свободата.

Столетието с паметници пълно е
На племена, загинали навреме
От трясъка на първобитни мълнии
В прослава на божественото семе.

Но Свободата е немирна странница,
Като светлинен лъч неуловима,
На мъртвите герои е избраница
И те са убедени, че я има.

Надеждата със нея преговаря
На планината според календара.

858.

Обичам да тъгувам за България,
Когато тя е надалеч от мен,
За левите и десните бездария,
Които здраво я държат във плен.

Обичам да тъгувам за народа ни
И робствата му не едно и две,
За царедворците му верноподанни
И лицемерните им гласове.

Тъй горестната мъка от раздялата
Успявам някакси да намаля,
Че във противен случай би преляла тя,
Като река, от сълзи придошла.

А мисълта за бащината къща
Във излечима болка се превръща.

859.

Във “Никога!” годините заспиват,
Обсебени от непробуден сън
И блянове един след друг загиват
Под съпровод на погребален звън.

Чрез “Никога!” властта унищожава
На Свободата порива велик
И възцарява в робската държава
Страха от всемогъщия камшик.

Но престъпленията й огромни
Оставят трайни кървави следи,
По тях ще има кой да й напомни,

Че *никога* не ще ни победи
И в пътя й, със злоба очертан,
Ще падне в собствения си капан.

860.

Какви са бъднините ни човешки,
Щом ни владее повсеместна скръб?
Бог сътворил ни е по свой калъп,
Но е допуснал доста много грешки.

От всички тъжни белези най-ярък
Е правото да плачем и скърбим
И да не можем да се разделим
Със този необикновен подарък.

За жалост от Скръбта не се умира,
Тя влива се във нашия живот,
Като поток, през който няма брод,
Защото от самите нас извира

И всички ни измъчва безгранично,
Но в него страдаме поединично.

861.

Известно стана, че на бюрократите
Двукратно повишили са заплатите –
Причината е, че щом те са сити,
Не ще изпитват тяга към парите.

Това безкористно предположение
Възбуди основателно съмнение,
Защото със богатството на кмета
Се вдига и цената на рушвета.

След всички административни казуси
Неумолима истина оказа се
(Която ни отдолу ни отгоре,
Не може с нищо никой да оспори),

Че средностатистично за страната
Нормален подкуп е една заплата.

862.

Народът ни заспива много лесно,
Но след това са нужни векове,
Докато бог от царството небесно
Към пробуждение го призове.

Изпращал му е не един будител
Със височайшия си благослов,
Дори с будители го е преситил,
Но без ответ бил неговият зов.

Народът от съвети се объркал,
Не виждал хубавия божи знак
И непрекъснато прилежно хъркал
Във памет на балканския юнак.

В борбата с тази здрава непробудност
Самият Господ е изпитвал трудност.

863.

Уви, не е пригодна за поезия
Жестокостта на Здравната система –
Зловещата ѝ хватка от онези е,
Които трудно вмести се в поема.

Родена е на ада във централата
Сред розовата вечност на лъжата,
От край до край е изтъкана цялата
От злобата на брата против брата.

Властта е поверена на рогатите,
Облечени по ангелски във бяло,
За да продават здраве на богатите,
А бедните до готвят за опяло.

И тази смъртизлъчваща машина
Е кръстена “Хуманна медицина”

864.

Ако Всевишния бе многодетен
Той би ни пратил още синове,
А и Исус не би бил предпочетен
Измежду всички други богове.

Той беше сам сред хилядите юди,
Подготвени за светотатствен грях,
Чиято съвест трябваше да буди,
И затова продаден бе от тях.

Цената – трийсет сребърни монети,
Не бе с размер особено висок,
Но по оценките общоприети,
Достатъчна, за да се купи бог.

Пазарът я държа от ден до пладне,
А след това тя щеше пак да спадне.

865.

Човечеството във борба с Човека
Печели битки, но изгубва чест
И на живота в кривата пътека
Напразно чака чужда помощ днес.

От другите планети наблюдават
Самоубийствените ни дела,
Но за съюз ръка не ни подават,
А мръщят със презрение чела.

И все пак те ще извлекат поука
От кривиците в земния ни свят,
Описвайки ги в своята наука,

Като абсурд доскоро непознат
Сред мирните космически селения:

“Добър модел за самоизтребление”.

866.

Тълпят се книгите мъртвородени,
Пропити с ален правоверен бяс,
Предназначени те са за кретени,
Които още се крепят на власт.

Тиранът иска да ги съживява
С лекарствата на златния телец
И награждава със фалшива слава
Поредния прочут творец-подлец.

Хартията остава бездиханна
От ужас по изгубената чест,
Но под мастилената си премяна
Поддържа буден своя ням протест.

Гневът и на народа е голям –
Той също буден е... И също ням.

867.

Отнема Времето като палач
На младите красавици от чара –
Не се възвръща той ни с горък плач,
Ни с помощта на попа или царя.

А хубостта на старата жена
Не подлежи на никаква промяна,
Тя превъзмогва всички времена,
Смъртта дори пред нея се прекланя.

В единство слети са душа и плът,
А вечността във тях се отразява,
Те заедно към нея се стремят
И святостта им святост сътворява.

Но тази прелест за да оцените,
Ви трябва подготовка на очите.

868.

Под дрипите на Безнадеждността
Се крие голото ни примирение,
Че всичко е на Злото във властта
И че от него няма избавление.

Ще призова великата лъжа,
Родила всенародните въстания,
И силата ѝ аз ще умножа
С примамката на светли обещания.

Ще поведе тревожните тълпи
На свободата в страшното чистилище
И мъките там който изтърпи
Ще влезе в собствено задгробно жилище.

И ще се радва на покой, защото
Ще си възвърне вярата в Доброто.

869.

Израстват градове като чудовища,
Презапасени с шумна самота,
В чиито незаспиващи кръстовища
Снове безспир продажна красота.

Етажите, безумно пренаселени,
Заместват някогашния простор,
Обричайки доскорошните селяни
На доживотен граждански затвор.

Вместо небе небесните селения
Им обещава сладкодумен поп
Ако хомота носят със смирение
И са послушни роби чак до гроб.

Така държавата се улеснява
Спокойно хората да управлява.

870.

Класиците тогава се познават,
Когато почнат да ги прекрояват-
Макбет превръщат от шотландски тан
Набързо в собственик на ресторант,
А “Хамлет”, по каприз на кой го знае,
Започват от началото на края,
Макар да казват никой буквен знак
В класиците не подлежи на брак.

Изглежда всеки мисли, че разбира
Как Достоевски да драматизира
Все в името на простия народ
И идиот преправя “Идиот”...

От тук нататък във литературата
Широко място има за халтурата.

871.

Живееше мъдрец-позитивист,
Съоръжен със светъл ореол,
Бе като бебенце душевно чист
И не посягаше към алкохол.

В причината на всеки феномен
Той виждаше Великия закон
И с вярата във него запасен
Бе крал върху духовния си трон.

Със смисъла на земния живот
Умът му беше страстно се заел –
На знанието този златен плод
Бе цел, в която беше се заклел.

Но за беда остана скрита тя.
Живота не разбра. Разбра смъртта.

872.

*Ще дойде време, когато човечеството ще
се бори с шума, както с холерата.*

–Роберт Кох.

Събирането на гълпи от хора
Под звуците на поразяващ шум
Е признак на обществена умора
И липсата на здравословен ум.

Обсебени от грачещите струни
Издават хилядите във захлас,
Защото сме потомци на маймуни,
А и маймунството е още в нас.

Един билет за тази тъжна драма
Е колкото годишния бюджет
Във Африка на не един и двама
Сред бедните, които са безчет.

Маймуните мълчат. Не дават знак,
Че искат да ни очовечат пак.

873.

Ако похваля някое съсловие
Си мисля винаги за малцинството,
Коря ли го, това е при условие,
Че укорът ми е към мнозинството.

Защото там са всичките посредствени
Писатели и нови кърсердари,
Съдиите общонародно бедствени
С палачите-партийни секретари.

Това презряно мнозинство е предано
На вожд, чиито мръсни длани ближе,
Единствено за тази цел отгледано
И необвързано със други грижи.

Но грешка на тирана безчовечен
Е убеждението, че е вечен.

874.

Gonorrhoea – медицинското название на трипера.

Когато гражданин по недоглеждане
Се пътъом зарази със гонорея,
Той следва лекарското разпореждане
Как бързо да се отърве от нея.

Но ако трипер хване президента ни,
Окичваме се всички с мрачна слава,
Защото наедно със парламента ни
Засегната е цялата държава.

Ще идват чуждестранни делегации
Във случай, че не ги уплаши рискът,
Но даже и посрещнати с овации
Едва ли с него ще се ръкостискат.

А страдаща до неговото рамо
Срам цял живот ще носи и жена му.

875.

Законите – творение божествено,
Са вече в подчинение на дяволи,
Които със властта си свръхестествена
Лъжата всепобедна са калявали.

Великата мечта за правосъдие
Е в сънища неведоми погребана,
Наяве днес Темида е оръдие
За битки с правдата недоизтребена.

Пригвоздено е здраво към гърдите ни
Изстраданото право на нещастие
За радост на тираните, преситени
От кръвожадното си сладострастие.

А групата платени моралисти
Припява: “Трябва да сме оптимисти!”

876.

Ваксина против робството ще бъде ли
Изобретена някой божи ден
Или със робите, които сме развъдили
Светът ще бъде вечно запасен?

Твърди се, че от векове тя вече е
Известна на малцина първенци
И те по разпореждането нечие
Я крият в ледените си дворци.

Но даже и при искрено желание
На някой тайната да издаде,
Другари дават му без колебание
Куршуми няколко да изяде.

И съобщават с лицемерен стил,
Че без да ще се е самоубил.

877.

За робите хомотът всекидневен
Е нещо като скъп природен дар
И молят се по обичая дремен
Да ги владее свестен господар.

Променя се обществената мода
И градовете също се менят,
Но размножаващата се порода
На робите е съща всеки път.

Развихря се магията словесна,
Че робите са с правото на глас
Да изберат във надпревара честна
Кой господар над тях да има власт.

А щастие за всички робски маси е
Да изразяват своето съгласие.

878.

На този свят човешкото безправие
Се свързва с най-различни имена,
Създадени навярно от Лукавия
Във Пъкъла за вечни времена.

Чиновничета недоочовечени,
Слуги, лакеи, царедворска гмеж
Са всичките до сетен дъх обречени
Да бъдат само говоряща вещ.

Историята ги държи натирени
Във глъбините на огромен склад,
Където си живеят изолирани
И робството е техен занаят.

Там чакат свършека на Вечността,
За да излязат на повърхността.

879.

Живеят си големите народи
С хвалбите си за своето господство,
А ние – с преголеми периоди,
Които сме прекарали във робство.

Не се ощастливи с царе умели
Сърцето ни за волност закопняло,
По-рано ни крадяха на парцели,
А царят ни продаваше нацяло.

Дори като замина за чужбина,
Той още смята, че сме му длъжници
И алчната уста отново зина,
За да се храни с кървави жълтици.

А ние чакаме небесен съд
По спешност да го призове отвъд.

880.

Защо ли мислите ми са студени,
А чувствата далече от ума?-
Те често посещават ме на смени
И заедно се борим със срама.

Ако се срещнат някога случайно
Започва се безмилостна война
С оръжието явно или тайно,
Но трудно някой взема преднина.

Срамът излиза краен победител
И отбелязва с безпристрастен знак,
Че аз съм се със грехове преситил
И че на себе си съм станал враг.

Възможно е подобно заключение
Да бъде и за други от значение.

881.

По силата на някаква алхимия
Аптекарите в странното ни царство
Са се снабдили със необходимия
Патент за търговия със лекарства.

Ще спре ли нявга тяхното старание,
Примесено със ненаситна похот
Да черпят от човешкото страдание
Със нищо неограничаван доход?

Лекарставата им животоспасяващи
Заставят Глобуса в захлас да тръпне,
Но за бедняците са разоряващи,
А често и направо недостъпни.

С усърдие от векове познато
Страданието произвежда злато.

882.

Приятелка ми бе една секвоя,
Която петдесети век подкара,
Връстница бе на битката за Троя,
Но външно не приличаше на стара.

“Аз по рождение съм неподвижна,
Дърво съм и това ми е съдбата,
Живея си от век на век безгрижно
И гледам отвисоко на нещата.

Не ходя, но мнозина ме спохождат
(Излишек имам от свободно време) –
Крале, епископи, дори и вождът
На многобройно индианско племе.”

Най-възрастна бе тя под небосклона,
Но за беда не надживя триона.

883.

С превръщане на жертвите в потисници
Започва изгрева на Свободата,
Така неумолимите орисници
Бележат нейната рожденна дата.

Доскорошното робско озлобление
Не иска да умира, а веднага
Участва в битката за разделение
Със силата на древната тояга.

И пак се появяват господарите,
И боят, и платените биячи,
И новобогаташите, и старите
Изкусни в работата си палачи.

И пак възобновява се борбата
За възкресяване на Свободата.

884.

Огромни са залежите от злоба
И те не се измерват с мегатонове,
А с живите, изпратени във гроба,
И с тътен от сподавените стонове.

Грамадите от злоба не ръждясват,
За разлика от многото оръжия,
Доставени на куп, за да участват
В делата на военните окръжия.

От днес за утре злобата се трупа,
Растат на бъдещето ни запасите,
От нея няма как да се откупя –
Безплатно се доставя тя за масите.

А опитите за *обеззлобяване*
Със право са за глупост обявявани.

885.

В света червен добрите ни приятели
Умеят най-добре да ни предават,
По този случай ги удостояват
Със звание “заслужили деятели”.

Предателството – средство за спасение
В обществените ни водовъртежи,
Успехи добродетелни бележи
И неотслабващо разпространение.

Настъпва всенародно разведряване,
Животът става неотменно розов,
Свят пример ни е Павката Морозов*
Във името на свято оцеляване.

Защото под червеното небе
Един е бог и той е КаГеБе.

**Павел Морозов – Героизиран образ в СССР на
дете, което предава баща си.*

886.

Не ме учудва зверският нагон
На поробителя със черна слава,
Нито убийства със и без закон,
Учудва ме, че някой ги възпява.

Каква ли смес от подлост и от бяс
Е нужна на човека, за да може
Хвалебствия със лицемерна страст
Във стихове на вожда да предложи?

Ще украсят подлеца със медал
И със парична някаква награда,
Той ще се радва, че се е продал

Със хубава надценка и изгодно...
А Истината ще го изненада
С презрение народно... Но безплодно.

887.

Във тъжните землянки на умрелите
Годините се състоят от нощи –
На разногласията зад пределите
Почиват тихо тленните им мощи.

Но ето че стоманени страшилища
Започват гробището да обсебват,
Да оскверниават вечните им жилища
И гроб след гроб със трясък да изгребват.

Изхвърлени са всичките надгробия
Със християнски кръстове и знаци...
Задачата изпълнена от роби е
По заповед на властващи простаци.

Днес в пустошта самотно куче вие,
А утре там ще се строи джамия.

888.

Аз съм дребен земен планетянин
И живея винаги в очакване,
Неудачник съм си постоянен,
Но не търся повод за оплакване.

Чаках със надежда Свободата,
Вместо нея дойде демокрация...
Радвах ѝ се заедно с децата.
Тя оказа се фалшификация.

Чаках съвестта да се обади
У държавните ръководители,
Но такива редки изненади
Само във съня са ме сполитали.

Вместо до безкрайност да се чака,
Време е да минем във атака.

889.

Не може да се пише откровено
За ужасите ни при комунизма,
Читателят би казал възмутено,
Че гледам на света през крива призма.

Вам без съмнение ще ви дотяга,
Когато в полудрямка прочетете,
Че хората, убити с тояга,
Във “Белене” ги дават на свинете.

Или във онзи февруари леден
Как при разстрел на хора да признаем,
Че лекаря убиват най-последен,
След като удостовери смъртта им?

Удобно ужасът общонароден
Изглежда, че е неправдоподобен.

890.

“Виновен ли съм, че съм бил роден
След като всичко тук е преди мен? –

Изобретени са автомобилите,
Открити са на приливите силите,

Различни средства срещу зъбобол,
А за главата – парацетамол,

Докрай избродени са континентите,
Не искат да си ходят президентите...

Престъпници, полиция и съд
В съюз са и отвсякъде крадат.

За мене не достигат ни открития,
Ни недовършени кръвопролития.”

Така си каза младият лентяй
И тръгна към поредния гуляй.

891.

Векът на безусловното съгласие
Ни сграбчи със безбрежните си дни,
Неуморимо зъл в жестокостта си е
И всички ни успя да нарани.

Мирът ни се превърна в примирение
Във името на вечен упокой,
А съвестта ни търси просветление
В прослава на обществения строй.

Викът замръзва още във зачатие
Сред тъмната непоправима гмеж,
Обсебена от гибелно проклятие
Без право на мечти и на копнеж.

Тя гледа все напред, но без да вижда
Как робството отвсякъде приижда.

892.

Ехти в небето вечната идея
За братство, равенство и свобода –
Обсебени от вярата във нея
Измират с песни нашите чеда.

Но слезе ли в човешката пустиня
Тя незабавно губи своя чар
И се превръща в предана робиня
На кой да е тиранин-господар.

Безрадостната сценка продължава
Сред пъстрия природен кръговрат,
Макар че някой тайно се надява
Да се спаси като превива врат.

Да бъдеш наковалня или чук –
Това е изборът. И няма друг.

893.

Осъдените на почтеност люде
Са изворът на непрестанна скръб,
Те скъпо плащат своите заблуди,
Сърца си имат, но им липсва гръб.

Подмятът ги като ненужни вещи
Архангелите зли на хитростта
И с тях подържат пещите горещи
На Самопожертвователността.

Науката отдавна обявява,
Че те са някакъв изчезващ вид,
Но Господ да ги праща продължава
И да се смее в облаците скрит.

Цената им навсякъде е ниска
И даже Ада вече не ги иска.

894.

*Сергей Игнатов стана министър на Науката и
Образованието...*

–От опечалените

Отдавна бедстващата ни наука
Бе във властта на група хитреци –
Със помощта на сърпа и на чука
Те станаха “заслужили дейци”.

Академици никнеха чудесно
Чрез послушание, а не със ум,
Напредваха във занаята лесно
И вдигаха до бога празен шум.

Но изведнъж нечакано съдбата
Един глупак със пълна власт дари,
Той горд бе с глупостта си всепризната
И със замах науката закри.

И стана ясно – случва се глупците
Да победят понявга хитреците.

895.

Крадецът търси честно правосъдие
Със помощта на своя адвокат
И той с изпитаните си оръдия
Ще го спасява ако е богат.

В едно са слети кражбата с богатството,
Съюзът им за пример служи днес,
Сравняват със стоманата им братството
И с люлка на човешкия прогрес.

Не е ли тъй? – С присъда оправдателна
Крадецът се превръща в финансист
И личността му става най-влиятелна,
А образът му е кристално чист.

Почтените по собствено желание
Във фирмите му дирят препитание.

896.

Бандитите се учат от държавата
На подчинение и правов ред,
Идеите – и дясната и лявата,
Им сочат правилния път напред.

Напълно недостатъчни са дажбите,
Заслужени със труд по честен път,
Докато с обирите и със кражбите
Богатствата от ден на ден растат.

Във името на общо преуспяване
В съюз са днес престъпници и власт,
Отричат своето обединяване,
Но то е факт за всекиго от нас.

Те спазват мотото на камарилата:
“Съединението прави силата”.

897.

Корупцията дълго бе явление
Преди да се превърне във занятие
С предвидено основно обучение
Във не едно държавно предприятие.

Представителите ѝ днес са масови
Със дипломи на банките в трезорите,
А между преуспяващите асове
Са и директорите на затворите.

Царе, министри и застрахователи
Са най-добрите ѝ разпространители,
Които ѝ печелят куп приятели –
Професионалисти и любители.

И не се чува нито вик, ни стон,
Че неин е върховният закон.

898.

Натрапен тайно от не знам кого си,
Умът остава чужденец у нас,
Той щастие на никого не носи
И ненавиждан е от всяка власт.

От мнозинството рядко е подкрепян,
Макар на книга да е знаменит,
Опропастен е до такава степен,
Че го представят за изчезващ вид.

Той търси в пещерите да се скрие,
За да намери свобода и мир
В противен случай тук ще го убие
При сгоден повод някой смел тапир.

Бедата е, че след това едва ли
За него някой нявга ще зажали.

899.

Скръбта човешка има ли предели? –
Най-вероятно Бог се е смилил
И със закон е предопределил,
Изхождайки от благородни цели,
Човек да може горестно да плаче
За болките във своя собствен дом,
Но и невъзмутим да бъде щом
Във общността на другите прекрачи.
Готов е даже да ги бомбардира,
Тръбата щом за бран го призове,
Да хвърля смърт във чужди домове
И в чужда смърт утеха да намира.

Това дълбоко вкоренено свойство
Се сочи от мнозина за геройство.

900.

*Стада съм виждал често,
ала все магарета ги водят!*

–Д. Дебелянов

Разправят, съществува общ език,
Еднакъв за водача и народа,
Народът казва “Вождът е велик!”
А вождът казва “В рая аз ви водя!”

Езикът ги държи в единен строй,
Народът слуша, вождът заповядва,
За всеки случай си помага той
И с лъскава демократична брадва.

“Напред, напред и винаги напред,
Към славата на братските могили!”
От крепостта на своя кабинет
Той хвърля в боя всичките си сили.

Така постига главните си цели –
Народа си във рая да пресели.

901.

Поезията, прелестна натрапница,
Нечакана се вмъква във душата
Със призива човешката касапница
Да се превърне в храм на красотата.

Изправят я пред мушките на пушките,
Смъртта си чрез живота да изстрада,
На сила я затварят във психушките*,
За да почувства ужаса на ада.

Умира в полет, също като птиците,
И ни оставя паметни завети,
А после обществото на мръсниците
Се хвали гордо с мъртвите поети.

Естествено е тук сред най-устатите
Да бъде хорът на лауреатите.

**“Психушки” в СССР са наричали психиатричните
клиники, в които са затваряли инакомислещите с
диагноза “правдоискатели”.*

902.

Как странно е, че Силата с Доброто
Не сключва нивга договор за мир,
Доброто е насилвано безспир
Със цел запазване на *status quo*-то.

Във безметежен грях тълпите тънат
И няма кой и как да ги спаси,
Напразно Бог сина си възкреси,
Когато за Доброто бе разпънат.

За него доста още са умрели
Във опит звяра да очовечат,
Гробовете на жертвите растат:
Жени, мъже, дечица – черни, бели.

Доброто рядко се съпротивлява.
Защо от него ни е страх тогава?

903.

Във Гърция едва ли има град
Без паметник на българоубиец,
Жестокостта превръщат в благодат,
Щом източникът ѝ е византиец.

Убийства има много и у нас,
Но те възникват все на местна почва,
Извършват се спокойно всеки час
И следствието нивга не започва.

Пазарът е свободен и открит,
Убийци и съдии в общ отбор са,
Съдът дарява не един бандит
Със свобода чрез стоковата борса.

Не съществува сила под небето
Да ги възпре. Дори и ООН-то.

904.

*During the Night of Saint Bartolomew the victims are
70,000 by the contemporary Huguenot duc de Sully,
who himself barely escaped death.*

Епохата, наречена Възраждане
Направи от послушниците граждани,

Човека надари с духовна мощ,
Но и с Вартоломеевата нощ.

Светата католическа полиция,
Известната на всички Инквизиция,

Със порив от Небето вдъхновен
Бе свикнала да не пропуска ден

Без да стъкми за старите и младите
Пречистващите клади по площадите

И да ги пази от възможен грях
Със здравословен повсеместен страх.

А после тя отслужи и молебени
Във чест на мъчениците изтребени.

905.

Бъдете господари на мълчанието!

–Симеон Сакс Кобурготски

Във края роден, ненаситно сив,
Да си поет е занаят проклет
И не един надава вик щастлив:
“Как хубаво е да не си поет!”

Да, хубаво е всъщност да не си,
А да си част от хората на власт,
Да бъдеш като Соломон Паси
Вместо да скиташ гладен из Парнас.

Да ставаш лесно ту червен, ту син,
За да си все на ръководен пост
И да мълчиш за зверствата в Катин,
А и по всеки щекотлив въпрос.

Мълчанието твоят щит ще бъде –
За него никой няма да те съди.

906.

Отровена земя, пребит народ,
Създадох Безмълвието днес
В страна като огромен ешафод,
Без чест, без чест, без чест, без чест, без чест.

Палачи учат се на твоя врат,
Един се измори, но идва друг,
Със подлост запасен е всеки град,
А хлябът е сменен от сърп и чук.

Останаха телата без души,
Поробени от безпричинна злост,
Тя Правдата отдавна задуши
И вечно и несменно е на пост.

Нима е чудно в тази нищета,
Смъртта че заприличва на мечта?

907.

Човекът дълго време беше чакал
Да влезе при Делфийския оракул,

А там представителят на Съдбата
Поиска да му се плати в предплата.

“Ти във Изкуството си уникален
И като пианист си гениален;

Страната ни завинаги ще помни
Успехите ти ярки и огромни,

Обогатили родната култура
С магическата си клавиатура!”

Обхванат цял от доверчивост чиста,
Повярва на словата Пианиста

Преди да осъзнае постепенно:
Пианото не бе изобретено...

908.

Държавите се защитават с кръв,
А после се продават за пари;
Героят бърза да загине пръв
И правдата на друг да повери.

Замества го безсмъртният Подлец,
Непобедим като самия бог,
А негов бог е Златния телец,
Съюзник му е вечният Порок.

И пак започва траурният фарс
Под звуците на благославящ зов,
Растат отново жертвите на Марс
Във името на бъдеща любов.

И се запява песничката стара:
“Историята все ще се повтаря.”

909.

Човек, за да остане дълго жив,
Налага му се да е търпелив,

Да възхвалява смело ден и нощ
Възседналия го пореден вожд,

Да не участва в никаква вражда
И правилно да казва “Не” и “Да”,

Да е добре партийно подкован,
Да изпълнява всеки спуснат план,

Да е заклет и як функционер,
Но никога опозиционер...

Естествено, за близаната кал
Накрая ще получи и медал,

За да не спира да крепи със страст
Ярема на диктаторската власт.

910.

Ако войната бъде обявена
За масово убийство по поръчка,
Ще бъде ли планетата спасена
Като по чудо със вълшебна пръчка?

Лъжата, че прочувствените думи,
Изречени от мъдрите поети
Ще спрат неумолимите куршуми,
Дали все още дълго ще ни свети?

Крепи ни изтощителната вяра,
Че може Бог мира да заобича
И да прекъсне злата надпревара
Брат брата си на гибел да обрича.

А всъщност търсената божа власт
Е скрита нейде във самите нас.

911.

Амбулантни търговци на братство –
Политици без съвест и срам,
Разпродават народно богатство
И строят на Неправдата храм.

Равнодушната маса ги гледа,
Но е вече безсилна, уви,
И подобно на стадо говеда
След касапина бавно върви.

Днес свободната мисъл се крие
Във зловещия ад на Страха,
Там проучва тя кой от кои е
И със списъци храни Греха.

А богинята на Свободата
Е във публичен дом на заплата.

912.

Гърдите, устояли на куршуми,
Дали да се изцапат със медали
И да се кичат със похвални думи
За слава на човека, който хвали?

Умът е слаб. Духът на суетата
Е надарен със несломими сили –
Дрънкалките със лъскава позлата
В живота трайно са се настанили.

С тях слава може да се присвоява
И от царете с техните роднини,
Загдето грабят своята държава
Неуморими, смели и единни.

На снимките изглеждат като живи,
Покрити със медали нечестиви.

913.

Познавах се с микроскопична личност –
Минаваше през всички гъсти мрежи
(Които Дяволът държи в наличност)
без някой с нещо да го забележи.

Той си остана все микроскопичен
Дори когато стана важна клетка,
Незрим, във подкупите бе отличен,
И бизнесът му тръгна без засечка.

Но случи се така, че той се сблъска
Със интересите на мощна група,
Тя не призна програмата му дръзка,
Ограби го и после го натупа.

Остана му едничката утеха,
Живота малък че не му отнеха.

914.

Невинността е трудна за доказване
В съвременния безпристрастен съд,
Но винаги е лесна за наказване
Във случай, че за нея не платят.

Приема се, че тя е заболяване,
Заплашващо народната ни власт,
И класовото ни правораздаване
От нея пази всекиго от нас.

Законът в честното си приложение
По ленински е много строг и твърд,
Невинността без всяко съжаление,
Макар безсмъртна, заслужава смърт.

А за палачи всички комсомолци
Са длъжни да се пишат доброволци.

915.

За нас властта бе форма на разврата,
Която именувахме със “те”,
Обичахме до болка свободата
Не само у дома, но въобще.

“Те” бяха източникът на злините,
Какви ли не, а и къде ли не,
И хората живееха пребити,
Превиваха гръбнак и колене.

А ние като лъвове се бихме
И не отстъпвахме нито за миг,
Със много труд и жертви победихме
Във името на идеал велик.

Но по каприз на странна орисия
Набързо “те” превърнаха се в “ние”.

916.

Безотговорността е капитал,
Предназначен за важни премиери,
А и за някой жив все още крал,
За кожата си свикнал да трепери.

Това им е насъщната храна,
Ако я няма те се задушават,
Тя служи като крепостна стена –
Заради нея с Бога ги сравняват.

Те също мислят, че са богове
Или най-малкото – богоизбрани,
Съдът не може да ги призове,
Законът от възмездие ги брани.

Но въпреки гласа на демократите,
От ден на ден множат се атентатите.

917.

Вопия, че живея в общество,
Наплашено до смърт от Свободата,
И като висше свое божество
Почита злия образ на лъжата.

За жалост то проникнало е в мен,
От него няма как да се избяга,
С отровите му аз съм запасен
И с ужаса на кървава присяга.

Внушавам си, че все вървя напред,
А всъщност моят път е път обратен
Към първоизточника триж проклет,
От Сатаната някога изпратен.

Така ще страдам, наранен от Злото,
Защото сам съм част от обществото.

918.

Човек се ражда както всички твари
Със помощта на първороден грях
И тръгва с грехове да се товари
Под знака на Христос и на Аллах.

Един твори лекарства и ваксини
И удължава земния живот,
А друг с куршуми, бомби и токсини
Разрежда гъстия човешки род.

Търкалят се полека вековете,
Изпълнени със божа благодат,
Но вечно – есен, зима, пролет, лете,
Палачите са винаги на щат.

И все пак от година на година
Расте неспир човешката лавина.

919.

Година три хиляди сто и две;
Човекът вече в Космоса снова.

Планетата е все така овална,
Но е напълно хомосексуална.

Разводи няма, но и няма брак –
Жена със мъж е забранен контакт,

А хората, които протестират,
В затвора бавно до един измират

Във името на общия прогрес
И на космическия интерес.

Тук всички жителки забременени
Са все изкуствено осеменени.

Така светът навеки е щастлив,
Далеч от глад и демографски срив.

920.

Какво ли прави царят без престол?
Какви ли царски мисли го вълнуват?
Без правото на царски произвол
Ще спрат ли хората да се страхуват?

Издадналият цар е в силен смут
И даже не един го съжалява –
Той трябва май да се прехранва с труд...
О, Боже мой, каква горчива слава!

От царската нерадостна съдба
Придворната задруга е сломена,
За нея бе животът веселба,
Сега проклина цялата Вселена.

А дружното ни творческо лакейство
Забравя бързо царското семейство.

921.

В анти-държавата на чудесата
Нормални са абсурдните неща,
Съдии и бандити там са братя,
А кражбите са сбъдната мечта.

Хотели – собственост на прокурори
И банките, начело с митничар,
Живеят в мир и имат най-отгоре
За премиер обезпрестолен цар.

Народът с бъдещето се гордее,
Изпълнено с тамян и розов мрак,
Което вдъхновено да възпее
Опитва всеки талантлив глупак.

Безвремие лекува всяка рана,
А Свободата вечно е пияна.

922.

Маймуните разбраха, че са хора,
Щом взеха да се правят на маймуни,
Това те още правят без умора
По всички територии подлунни.

И всяка маска ражда нова маска,
Светът напълно вече се маскира,
Съдбата с човеколюбива ласка
За всички лицемерие намира.

А маски има и общонародни,
Създавани от някои пророци
В името на цели доброплодни
Чрез идеологически уроци.

За съжаление след всеки “-изъм”
Като торнадо идва катаклизъм.

923.

Расте числото на осакатените
По време на неспирните войни
И без надежда чакат те промените –
Тях нищо няма да ги промени.

За тях настава смяна на Вселената
По съдържание и външен вид,
За абонати е приспособена тя
Със кодовото име “инвалид”.

Започва дългото обидно чакане
За нова става, крак или ръка
Против чиновническото протакане,
Кое то мерзост аз ще нарека.

Цивилни граждани или войници,
Те всичките са святи мъченици.

924.

О, колко много ярка красота,
Изкусно сътворена, но без страст,
Природата погребва с лекота,
А предоставя сълзите за нас!

Навлиза красотата в кръговрат
От дни, години и от векове,
Със добродетели или с разврат
В редиците на мними богове.

Жени, носителки на звезден чар,
Без страх увличащи към сладък грях
И просяка и властващия цар,
Накрая се превръщат в шепа прах.

Природата е вечно безчовечна,
А при Човека злобата е вечна.

925.

В началото Адам бе без рога,
Но после те му бяха присадени,
За да ги носи гордо досега
Във знак на качествата си безценни.

Когато трябва прави се на пън,
Мълчи, не вижда нищо и не чува,
Потънал сякаш във прекрасен сън
И на голям щастливец се преструва.

Така вървят годините напред –
Войни, примирия, любовни тръпки,
През планината от лъжи безчет
По пътя на взаимните отстъпки.

И не престава нивга надпреварата,
Кой е с надмощие във изневярата.

926.

Различни са делата на палача
И подвигът на бомбардировача –

Единият се справя с единици,
А другият със хиляди стотици,

Палачът няма кой да го похвали,
А бомбардировачът е с медали

И личната му храброст е прочута
Чрез коментарии и интервюта,

Дори изпратена му е покана,
Приет да бъде и във Ватикана;

А на палача работата спорна
Се смята за по-малко отговорна,

Макар че има ли в света държава,
Която от палач да се лишава?!

927.

Не е ли Свободата тирания,
Която развъртава Съвестта,
Когато всепобедната стихия
На Злобата господства над света?!

За облаците грижи се Небето,
А Дяволът за земните дела,
С тях и човечеството е заето
От времето на първата стрела.

И още на Историята в здрача
То иска с кръвни жертви и пари
Да разреши съдбовната задача
Как Свобода и Власт да помири.

Надежди за това се раждат разни,
Но за беда те всички са напразни.

928.

Изглежда, че да бъде подчинен,
Човек изпитва неизменна нужда –
Не го напуска тя ни нощ, ни ден
И рядко гняв срещу властта събужда.

Над всекиго стои началник строг
По силата на правила злокобни,
А на самия връх измислен бог
Издава указите си задгробни.

Застинала във вид непоклатим,
Стърчи чудовищната пирамида
И защитава всеки гнил режим,
Щом правдата във себе си зазида.

Така върват нещата в този свят
Без изглед скоро да се променят.

929.

На паметта чрез тайната машина
Се преброяват раните в душата –
С причина, а най-често без причина,
Душата с раните си е богата.

Но малко неочаквано обаче,
Тъй както със нещата земни става,
Тя, паметта, преградите прекрачи,
За да добие вестникарска слава.

“Народна памет” и “международна”
Нападат ни със устрем агресивен...
Ще чуем ли след тази реч безплодна,
Че съществува цирей колективен?!

Народната ни памет всичко прави
По-бърже робството да се забрави.

930.

Убийствата когато зачестят,
За революциите идва време,
Смъртта те бързат да узаконят
И вид тя на лекарство да приеме.

Поставя на Човека черен знак
Със диагнозата “Свободна воля”
И за разправа със “Народен враг”
Палачът получава главна роля.

О, колко много горестни съдби
Приключват като жертви на терора!
За тях навярно някой ще скърби,
Но трудно е да спориш със топора.

Терорът, щом започне да беснее,
Не спазва никой член и алинея.

931.

Пространството се състои от клетки,
Приготвени за всекиго от нас,
Съгласно предварителните сметки
На нашата общонародна власт.

Едни са малки, други по-големи –
По план на всемогъщия зидар,
А има и такава, да приеме
И най-дебел партиен секретар.

Те нямат изход и са без прозорци,
Подвижни са като Барнамски лес,
Запълнени са с нови царедворци,
Припяващи, че са свободни днес.

Те лицемерно крият своя страх,
Но клетките са винаги със тях.

932.

Със “На Историята във буницето!”
Се пълнят политическите речи,
Когато трябва да се скрие Нищото
Чрез залпа на словесните картечи.

Най-речовитите са най-прочутите
И казват, че за подвиг са призвани,
Така в държавата на лилипутите
Приемат позата на великани.

В буницето един-друг се отпращат те,
Увлечени във смешна надпревара,
Щом вие сте съгласни да им плащате
И да търпите по привичка стара.

Във тази част на родната История
За тях ще има вечно територия.

933.

Откакто някога питекантропа
За първи път тоягата докопа,

Той се сдоби със първобитен трон
И отмени юмручния закон.

Законът сетне беше пак поправен
(От недостатъците си избавен)

с магия през годините дошла
под формата на лък и на стрела.

Законната им сила бе прочута,
Но само до дебюта на барута

И целия човешки колектив
Остана в плен на този експлозив.

Така светът успешно продължава
Освения закон да подобрява.

934.

Чрз миналото ярко на звездите
Желая бъдещето да прославя,
Вселената обаче пази скрити
Секретите си и не ми ги дава.

Подобно на безмилостна търговка
Тя оскъпява моите покупки,
От мен измъква милиарди ловко
За някакви невзрачни “черни дупки”.

В галактики далеч в мъглевината
Ми позволява бегло да погледна,
Но за това заплащам със цената
На глад и скръб в планетата ми бедна.

Един единствен мощен телескоп
За бедстващите означава гроб.

935.

Диктаторът е влюбен във просветата,
За него иска всички да четат,
Момичетата заедно с момчетата
Да изучават светлия му път.

Премъдрите му къси изречения,
Като молитва към добрия Бог,
Ограмотяват всяко поколение,
Без тях не почва никой нов урок.

Самовнушава си със увлечение,
Че за народа е незаменим,
Поети щом го славят с вдъхновение
И го наричат “Вожда ни любим!”

Но в близък ден на път към ешафода
Ще каже, че виновен е народа.

936.

На Времето в безстрастната утроба
Оказа се, че аз съм още жив,
Поканата очаквам си за гроба,
Но чакам без да съм нетърпелив.

На Дявола съм доста симпатичен,
Щом се помайва да ме призове,
А може би от него съм обичан –
Затри не малко мои врагове.

Превърна злобата им във отрова,
Която в жилите им злобни вля
И тъй ги прероди за роля нова
На ада си във тъмните дела.

Не виждам никаква потербност спешна
В отвъдното отново да ги среща.

937.

Когато тежка болест на портите потропа,
Селякът става пленник на лекаря и попа.

На първо време трябва да жертва кон и лозе,
За да получи достъп до важни диагнози.

Лечението скъпо имота му поглъща –
Столове, маса, крава, а после двор и къща.

Към болница прочута го пращат във чужбина,
Хамбара му изгребват до най-последна крина.

Той няма вече нищо. Един ненужен болен
И вместо лекар попът да дойде е помолен.

Светената водица душата му възрадва
И той с последни сили пред Бог се изповядва.

Преди това обаче за святите светини
Парици се обират от бедните роднини.

938.

Парите за особени заслуги
Помагат на човешкия прогрес,
Едни работят, дават ги на други
Богатството е винаги без чест.

Без чест е, но със всички молекули
Привлича хората като магнит
И единиците със много нули
Порока хранят във душите скрит.

Нещата, ясно, са непоправими,
Не се влияят от добри слова,
Изминали са милиони зими,
А алчността е с вирната глава.

Тя управлява като пръв владетел
И оковава всяка добродетел.

939.

Делата първо са били без думи,
Мълчание е пълнело свта,
Все още нямало е и куршуми –
Надеждната защита на властта.

Но със рождението на Лъжата
Речта е станала полезно зло,
Във употреба влезли са словата,
А и лъжците с вдигнато чело.

Оказва се дори, че напоследък
Възникват цели нови общества,
Където в крак с глобалния напредък
Делата се заменят със слова.

За Словото Бог трябва да признае,
Че то е не в началото, а в края.

940.

Каква ли грешка в мозъчните гънки
Превръща ближните ни във тирани?
Те всички са на пъкъла издънки –
И християни, и мохамедани.

По външния си вид са симпатични,
Високи, ниски, тънки и дебели,
Към чуждия живот са безразлични,
А жаждата за власт е без предели.

Умеят Времето да изпреварват
С отровата на делото си мръсно,
Упойват първо хората да вярват,
А после става безнадеждно късно...

Все още на Земята няма царство
С открито против робството лекарство.

941.

Съдби със хиляди са консервирани
Във филмовите ленти на века,
Прилежно всички те са номерирани
И непрекъснато са под ръка.

Любовни чувства, при това най-чистите,
Са разтоварени при тях на склад,
Потрудили са се добре артистите,
Било по договор, било по щат.

Сълзи изстискват те у много зрители,
Прехласнати във чудния екран,
Добрите са накрая победители,
Героят бива с лаври увенчан.

А после във реалния живот
Поема всеки тежкия хомот.

942.

Не се живее лесно на планетата,
Където всекидневни са кланетата,

Където добродетелта на братството
Се съчетава със човекоядството,

Моретата във власт са на пиратите,
А сушата разтрисат атентатите...

Едва ли има тук изобретатели,
От дарбата си да не са си патили

С наджда да получат облекчение
На своето мизерно положение

С молбите си до Международната
Организация на Преизподнята...

При все това, със или без молитва,
Човекът да живее се опитва.

943.

Във жаждата си болестна за власт
Тиранът се стреми да се прости
Със незначителното свое “аз”
И на невинните да отмъсти.

Душата пълна със отровен мрак
Излъчва само ненаситно зло,
Огромно, като океан без бряг –
Издадие на адско потекло.

За него целият човешки род
Се състои от лични врагове
И той използва техния живот
Империя, за да си основе.

Историята удостоверява,
Че опитът понякога успява.

944.

Светът за теб е вече пред разгром,
Предметите не са едни и същи,
Детето ти щом каза в твоя дом:
“Довиждане, отивам си във къщи...”

Кога порастна и се задоми?!
Изнизаха се детските години,
Към непознати цели се стреми,
Побърза теб във всичко да надмине.

А ти въздишаш като стар глупак
След всеки твой невъзприет съвет,
На ум си рецитираш “Нивга пак!”

И се завираш в своя кабинет,
Където неизменно зад вратата,
Да те прегърне чака Самотата.

945.

Личат си по омразата, натрупана
През време на престъпната им власт
И по вината още неизкупена
Към жертвите и всекого от нас.

Такива вероятно са причините,
Наоколо за да създават страх,
Не са далеч на робството годините,
Наплашени са хората от тях.

Не вярват махалата и паланката,
Светът че е със нещо променен,
Те дълго ще мизерстват още в сянката
На силата, държала ги във плен.

Обаче вестникарите ни родни
Ги убеждават, че били свободни.

946.

Ако повикам чрез вълшебното слово
Наполеон, Чингиз Хан и Атила,
Във миналото няма да се ровя,
Съдбата може би им е простила.

Но сигурен съм, че ще ги заставя
Да хвърлят поглед в небесата звездни,
За да прозрат, че всяка земна слава,
Сравнена с Космоса, безмълвно чезне.

Какво са трон, палати и богатство
Пред страшната дори за Бог Вселена! –
В клуба на галактическото братство
Земята до прашилка е смалена.

Това със сигурност те ще узнаят,
Но грешките си няма да признаят.

947.

Лирически отпадъци отвред
Изпълват със стенания Вселената.
О, колко много поетична смет! –
Да наторява е предназначена тя.

Във територията на духа
Ще се родят ли чудните растения
На Любовта, посяти от стиха,
За щастие на всички поколения?

Творецът във това е убеден
При тъжната си битка със Забравата,
Забравата го следва всеки ден,
Таланта никому не ще признава тя.

На нея трябва да дадем отпор
С изкуствен или със естествен тор.

948.

Отдавна има на света държава,
Затворена напълно херметично,
Лъжата там за истина минава
И всичко нетипично е типично.

Негодници преживят в парламента,
Но никой не решава да говори
Ако довереник на президента
Не съобщи нареждане “отгоре”.

Един на друг раздават си медали,
Седащите отляво и отдясно,
Че всички са ужасно много крали,
Това и на дечицата е ясно.

А Времето законността зарови я
Назад в поредното Средновековие.

949.

Засели се във малко тихо село
По време на горещите събития –
Един голям борец за право дело...
    Но под прикритие.

В света бушуваха свирепи сили,
Братоубийства и кръвопролития,
Той страдаше за жертвите ни мили...
    Но под прикритие.

Следеше неотклонно новините
И чакаше желаното развитие,
Добрите да преодолеят злите...
    Но под прикритие.

От него той излезе с бърза крачка,
Единствено за да получи плячка.

950.

Dark matter constitutes 80% of the matter in the Universe.

–Wikipedia

Невидима е Тъмната материя
Във Космоса безмислено голям,
Природата изпитва недоверие
И важните си тайни крие там.

Там може би се пазят молекулите
На братството, мира и любовта,
Недосегаеми за велзевулите
От видимите части на света.

Очаквам нявга Тя от съжаление
Към лутация се човешки род
Да ни дари с библейско разрешение
Да вкусим от невидимия плод.

И ще се сбъднат всичките мечти...
Аз ще повярвам ако вярваш ти.

951.

Душевната нагласа на палача
Е част от неговия занаят;
Палачът заедно с гробокопача,
Са винаги били в един отряд.

Палачът си попълва формуляри,
Че на управата ще служи с чест,
Че произхожда от добри другари –
Борци за справедливост и прогрес.

Че ще се труди даже извънредно,
Щом службата налага му това
Ако е нужно тайно и безследно
Да се отреже нечия глава.

Той скромен е за своите заслуги:
“И аз работя като всички други.”

952.

Аз искам да напиша реквием
Не за човек и не за група хора,
А за прекършения свят подем
И краха на духовната опора.

“Шуми Марица” беше боен химн,
Под който са плющяли знамената
И във атака през барутен дим
Са мрели на България чедата.

Предателят със хитрост го уби,
Защото не понася тази песен
И всеки честен гражданин скърби,
От ада на неправдата потресен.

Но ще възкръсне бойният кураж
И пак ще пеем “С генерала наш!”

953.

Когато жестокост мореше страната
И робът в хомота бе впримчен до гроб,
Съвети му даваха умни събратя
За помощ да търси арменския поп.

Но робството свърши, изгря свободата
И робът от нея бе ярко огрян,
Арменският поп не остана в играта
И бе заменен от един омбудсман.

Различен ли е омбудсманът от попа? –
Това е безспорно основен въпрос,
Харесват го важните хора в Европа,
Но не и в дома на несретника прост.

За този човек “омбудсман” означава,
Че няма законност във тази държава.

954.

Нечовекоподобно същество
Със ланец на врата за красота,
Доцент и доктор по не знам какво
Решава за живота и смъртта.

Лекарствата са в неговата власт,
Кому да се дадат посочва той
И тихо без да повишава глас
Проправя път към вечния покой.

Той преценява кой ще има шанс
Да поживее още някой ден
По силата на сложен пасианс,
Видът на който е засекретен.

Прилича на подбор с нацистка палка...
Не, има разлика. Но тя е малка.

955.

Изглежда странно милиони хора
За музика да възприемат врявата
И врявата те слушат за отмора,
Душевно наслаждение им дава тя.

Не е ли този факт закономерен
И свързан с подсъзнателни проблясъци
На спомена за праотеца черен,
Израстнал в свят от първобитни крясъци?

Изконно е заседнала в душата
Маята на първичните диващини,
Те постоянно търсят си правата
И отмъщават с шум срещу заплащане.

Той ръкопляскания предизвиква
У всяка още неузряла тиква.

956.

Бе най-добрият майстор на планетата
По данните научни в чекмеджетата,

Надушваше ги като гладен пес
Със много устрем и със малко чест.

Крадеше със охота от колежките
Експериментите им и бележките...

Вместо в затвора като плагиат
Провъзгласен бе за лауреат,

А Справедливостта за съжаление
На Оня свят почива във забвение.

Така нареченият “учен свят”
Прие крадеца като свой събрат.

Той има титла, стана “благородие”,
Но си остана същото безплодие.

957.

Желаете ли точно да измерите
Съкровищата на милиардерите?

Списания нарочни се издават
И на въпроса отговор представят.

От страниците също ще узнаете
С какви играчки скъпи си играят те,

Как си похапват трюфели, омари,
И притежават яхти и ферари,

Как си купуват титли и чиновници
И няколко вагона със любовници.

Но винаги остава нещо скрито,
Кое то те прикриват упорито –

Автомоболите, парите, вилите,
Доколко честно са ги придобили те.

958.

От целите на Добродетелта
Изглежда Правдата е най-неясна,
Неизлечима е като Смъртта
И също като нея безучастна.

Те се заместват в този тъжен свят,
Едната чакаш, другата пристига,
Подхранени със божа благодат –
Две части на невидима верига.

Увличат се във обща надпревара,
Напредъкът шуми нашир и дълж
И нова става всяка мисъл стара,
Светът за да остава вечно същ.

А бъдещето, още неродено,
За гробище е предопределено.

959.

Избраха предводителя с любов,
Дариха го с доверие и слава,
Пари му дадоха и благослов
Да управлява бедната държава.

И той се справи като лаком вълк,
Забогатя за няколко години,
Натрупа планини от външен дълг,
Но даде милиони на роднини.

Намразиха го. Късно може би.
Не пускаше той на властта юздите,
Мнозина сънародници изби,
Останалите са като пребити.

Прииждащото ново поколение
Омразата превърна във презрение.

960.

Религията има абонати
Сред целия голям човешки род
И те изплащат тлъстите заплати
На папи, кардинали и синод.

Как стана тъй, че хитри богаташи
Въздигнаха във култ един бедняк,
Когото безогледните търгаши
От векове продават с кръстен знак?

Отгде е вярата, че Дух Свети
Без мъж заставя дева да зачева
И че Човека той озлочести,

Защото ябълка изяла Ева?
Грехът обаче ще се опрости
Ако се заплатят петнайсет лева.

961.

В политиката няма принципи.

Има събития.

–О. Балзак.

Земята отхрани
Червени тирани,
Служебно възпети
От сити поети.
Изселваха, биха,
Мнозина убиха,
Невинните селяни
Изпращаха в “Белене”...
За подлите доноси
Раздаваха бонуси,
Дори факултета
Бе пълен с ченгета.
А цяла България
Стана Ченгесария.

962.

Jay-Z's annual earning as basketball player is \$63 million.

–Newsweek, 25.10.2010

В страните, обявени за свободни,
Пазарът властва с хиляди закони
Из всички кътчета богоугодни
Чрез вестници, пари и микрофони.

Там майсторството на баскетболиста
Е в групата на важните заслуги
И се цени за триста нобелиста...
Така се плаща и на много други.

Пазарът е бездушен. Съвест няма.
Привличат го единствено парите,
Във неговата пъстра панорама
Сантименталности не са открити.

Науката сега не е на мода,
Не влиза тя в мечтите на народа.

963.

Смъртта единствена обединява
Огромното човешко население,
На равенството покровител става
Без привилегии и изключения.

Но има хора несъгласни с нея
И дойде ли на края им годината,
Те искат да празнуват юбилея
Като всестранно украсят кончината.

Поръчват си те жилища задгробни
(Заплащането за огромни суми е)
И чакат при условия удобни
Да се превърнат във щастлива мумия.

Смъртта скептично своя скелет клати
И кани следващите кандидати.

964.

Доверието ценно на тирана
Не се печели с коленопреклонност,
За неговата милост възмечтана
Обикновено нужен е и донос.

Навред тиранът търси враговете
А там, където липсват, ги създава
И неуморно, зиме или лете,
С оловни ласки щедро ги дарява.

Спокойствието без да щем поскъпна
И подлост е разменната монета,
За някои тя трудно е достъпна,
Но за мнозина е общоприета.

Освен за слава и едната чест,
Се борим и да оцелеем днес.

965.

Навярно бъдещите богове
Ще бъдат от компютър програмирани
И всеки своите ще изкове,
Надлежно индивидуализирани.

По мярка и по вкус неповторим
Ще се поръчва новото светилище
И върху жертвения си килим
Човек ще кани бога в своето жилище.

Ще бъде всеки бог опитомен
И хората не ще му бъдат пленници
От първия до сетния си ден
Със помощта на куп лъжесвещеници.

А може би ще спре и надпреварата
На ближния да се разплаква вярата.

966.

По Пенчо Славейков.

Бял дворец се извисява край брега
осамотени,
А до него малка къща със две борчета
зелени.

Уморен поспрях на сянка аз до тях да си
почина
И скръбта си изповяда тя за час и
половина:

В мен живее виден учен със децата и жена
си,
Той световно е известен, но са кръгли
сиромаси.

Имаха си малко дворче, в него и една
лехичка,
Но дойдоха землемери и опропастиха
всичко.

Построиха там до мене този грозен
замък,
От желязо е направен и от дялан камък.

Струва много милиони, той не е за всеки,
Вътре целият заслан е с плюшени пътеки.

Някакъв спортист го купи, вложи си
парите...
Ние с моя виден учен си проклехме дните.

967.

Тъй много хора искат да се кланят
На бог, на цар и на какво да е!
Тъй много хора искат да се хранят
С лъжи за опростени грехове!

Но греховете не се опрощават
Нито на този, ни на Онзи свят,
Завинаги в душата те остават
И я петният с отровния си цвят.

Това, че хладнокръвно си убивал
И хората си хвърлял на свине,
От ближния ти може би си скривал,
Пред собствения съд обаче не!

На себе си не можеш да простиш
И в своя грях ти вечно ще гориш.

968.

Войни за вярата? – Всесветски срам!
Кога ли правдата за тях ще блесне?
За нея досега светът е ням,
А жертвите все още неизвестни.

С предимство са избивани деца...
Какво са за убийците сълзите?
Витае стръв във техните сърца.
“Убитите за вяра са честити!”

Със този кръвожаден боен вик
Са унищожавани народи,
Палача назовавали “велик”,
От бога предопределен да води.

А който е в клането първенец,
От църквата му дават чин “светец”.

969.

*В Унгария по време на въстанието през 1956г
майки са изпращали децата си с бомби под
съветските танкове.*

–Исторически факт.

Самоубийственият щурм на робите,
Велик и свят във безнадеждността си,
Смущава празниците на особите,
Треперещи за пълните си каси.

Комунистическо ли им е златото
Или с друг някой произход престъпен,
Те всичките са на позора в блатото
И стъпват в крак със дяволския тъпан.

Креци от ужасяващите фотоси
Картината на хиляди избити,
Решили да се разделят с живота си
За неживяните си дни честити.

На жертвите след чезнещия глас
За словоблудството настъпва час.

970.

Подобно на рициново масло
То беше във единствено число,

Наричаше се гордо “Правосъдие”,
На правдата най-силното оръдие.

Но с оглед вътрешните врагове
В нас правосъдията ни са две.

За нарушилите закона граждани
Съд има без пари или с подслаждане –

На баламите – във очите прах,
А който плаща – да краде без страх.

Затуй в затвора няма да намерите,
Осъден някой от милионерите.

Живеят си живот невъзмутим
И славят справедливия режим.

971.

Бразилски чиновници задължени да четат книги.
–в. “Естадо ди Сао Пауло”

Голяма е купчината от книги,
Които ще оставя непрочетени –
Със занимателните им интриги
И изреченията им заплетени.

Да не четеш понявга е полезно,
На мислите подържаш хигиената,
При все че обещават ти любезно
Секрета на живота и Вселената.

Нараства от година на година
Обилното ни книгосътворяване,
Засипва то света като лавина
Без страх от всяко словозамърсяване.

От този книжен мор за съжаление,
Да се спасиш е рядко изключение.

972.

Старое се усърдно Историка
Да ни даде красиво описание
На жалка личност, станала велика
Чрез фабрикуването на страдания.

А Славата с убийства се прехранва,
С убийства иска трона си да купи
И не един диктатор се заканва
С убийства волята ни да пречупи.

О, колко тежка подлост има скрита
Из дебрите на мъдри съчинения,
В които свободата е убита
По политически съображения!

Щом жертвите са хиляди на брой,
Убиецът минава за герой.

973.

Аз притежавах чуден меден глас
И предано възпявах всяка власт.

Получих куп медали, след което
Дариха ме със вила край морето.

Макар че по душа си бях подлец,
Приживе ме направиха светец.

А вилата, с пристанище бе тя,
И с яхта до крайпътната врата.

Делата ми позорни бяха скрити –
С хвалебствия залъгваха ушите.

Но в ден, когато вече бях велик,
Земята зейна и ме глътна в миг.

Сега във дяволския хор на ада
Солист ме назначиха за награда.

974.

Проникнахме във звездни глъбини
На Космоса в далечните безвремения,
Превзехме най-високи планини
И всеки град днес има академия.

Но в мозъка се крие страшен мрак
Сред гънките на злото подсъзнание,
Там се спотайва звяр под таен знак,
За да руши, а не за съзидание.

Той търпеливо чака своя час
И въпрвки печата на забраната
Желае да направи всички нас
Деца на джунглата и на саваната.

Из неизбродените им пътеки
Там битката е “всеки срещу всеки”.

975.

Свидетелите срещу мафиотите
Наподобяват живи мъртвци,
Почитани са като патриоти те
И им подготват гробните венци.

Напускат ги доскорошни приятели.
От тях страни и целият им род,
Отказват хитрите застрахователи
Да застраховат техния живот.

Нима настъпва края на епохата
С мечтаната от всички свобода?!
Нарочно ли ни вкарват в суматохата
Призваните да властват господата?

А всъщност пуснала е под гаранция
Убийците съдебната инстанция.

976.

Годината на части се разпада,
Когато ражда някой нов тиран,
Защото Времето не е преграда
По пътя, за тирана начертан.

Цар, император или самозванец,
Той произвежда масова печал,
Дори да бъде вегетарианец
В душата си е вечен канибал.

Когато правдата е във зачатък,
От всички се приема като факт,
Че от тирани няма недостатък
И те се раждат във излишек пак.

А всяко от безумните столетия
Ги щедро надарява с дълголетие.

977.

Да си престъпник днес е привилегия,
Защита имат твоите права
Предимно от съдийската колегия,
Която се издържа със това.

Затворът е изключено условие –
Било би лудост да те сполети,
Щом член си на богатското съсловие,
Ще го избегнеш непременно ти.

За теб важи заветната презумпция,
Че си невинен в тежката вина,
А на съда спасителната функция
Е да посочи своята цена.

И всички вие чувствате се сити,
Обединени здраво чрез парите.

978.

В гората сред бозайници и птици
Висеше дълга светеща реклама
Пред Център по Световните езици:
“От този център по-престижен няма”.

Тук обучаваха за дипломати
Лисици, лешояди и чакали,
Преминали проверка и признати
За хищници с високи идеали.

Обучиха за кратки периоди
Лисица като славей да пропее,
Чакал да срича по латински оди
И лешояд за слама да копнее.

Впоследствие със много адмирации
Заминаха по родните легации.

979.

Ако си принципен си вечно сам,
Със принципи любов не се печели,
“Аз искам справедливост да въздам!”
Е зов на боговете звездочели.

Нагонът към безпринципност е строг,
Но той ни учи как се оцелява,
Човекът е човечец, а не бог,
За правдата той пет пари не дава.

За правдата се пише с много страст,
Но гладните стомаси тя не храни,
Така си мислиш ти, и той, и аз,
И всички хорица онеправдани.

Какво от туй, че гледат ни накриво?!
Със нас е мнозинството мълчаливо.

980.

И внуците ми вече побеляха,
А аз все още се броя за жив,
Не си припомням бащината стряха,
Светът отдавна ми изглежда сив.

Промъкнах се през множество режими,
И от прегръдките им бях ранен,
За някои те бяха нетърпими –
Най-смелите загиваха край мен.

След време ги признаха за невинни,
Убийците приеха своя грях
И казаха на бедните роднини,
Да не изпитват вече страх от тях.

На стареца те разрешиха даже
Спокойно истината да разкаже.

981.

*Като ти е тъмно, плъхове пусни и стихове ще чуем,
поетите, поетите! – ще ни подмокрят.*

–Биньо Иванов.

Заклещени светкавици бучат
На сладкопойна крава във корема
Обаче танковете са на път...
С картечница ще пишат те поема.

Поетът сам копае своя гроб,
А там на хълма кискат се маймуни,
Докато Господ – на съдбата роб,
Ще трябва с Дявола да се целуне.

Изви се крехък мирис на тамян,
Но църквата отдавна все мълчи,
А по небето крачи бял шаран
С човешки две разплакани очи.

Природата размахва черни котви;
И тя за нови избори се готви.

982.

Без Зло Доброто е наразлично,
Те имат обща граница в душата,
Кое е истинско, кое е мнимо,
Решава победителят в борбата.

Борбата е напрегната и вечна,
Започнала е в ада и във рая,
Развързката все още е далечна,
А и дали ще дойде не се знае.

За жертвите отляво и отдясно
Е обичайно да се съжاليا,
Историята ги брой безстрастно
И после във проценти ни ги дава.

Но на планетата ни всеки жител
Отгатва лесно кой е победител.

983.

Мъдрецът беше много преживял
Покрай властта на не едно правителство,
Системата до дъно бе разбрал
И затова бе все под попечителство.

Доказваха, че е напълно луд,
Мотаха го из всевъзможни болници
И го лекуваха с насилствен труд
В компания със другите неволници.

Когато се наложи най-накрая
Завинаги да се пресели в рая,
На своя опит като обобщение

Написа със треперещо перо:
Направиш ли на хората добро,
Ще трябва да очакваш отмъщение.

984.

Над всичките изстрадали земи
Се носят благородните слова:
Човекът денонощно се стреми
Да отстоява своите права!

Права човешки? – Но къде са те?,
В музеите се срещаме със тях
Изреждат се от нула до стоте,
Но се мълчи за правото на страх.

Страхът е на правата най-отпред,
Като водач навред изпъква той,
Подръжници използват го безчет
И с кръв го защитава всеки строй.

Безспорно обществото ще е здраво,
Страхът когато е свещено право.

985.

Мошеници, крадци и политици
Прибират де що сварят в този свят,
Натрупват куп от кървави жълтици,
За да ги скрият в титлата “богат”.

“Богат”?! – Във тази дума се събира
Престъпна стръв към пъклени дела,
Подклаждана от вярност към кумира
С огромна зев и сребърни крила.

Богатият бандит излиза смело
От сянката на занаята свой,
Следите заличава си умело
И иска да го смятат за герой.

Най-ненавижданият богаташ
Е този със червен партиен стаж.

986.

Когато човекът със много пари
Във изблик на ярост жена си закла,
Съдиите щедро със злато дари,
А на обвинителя купи кола.

Започна огромен и шумен процес,
Но още на първия ден във съда
Доказано бе, че в часа на арест
Служители са нарушили реда.

Убиецът бил неприлично руган
И всичките медии викнаха в хор:
“Човекът по грешка е бил задържан,
Не бива да бъде изпращан в затвор!”

Притиснат от златната правда дословно,
Накрая съдът го осъди условно.

987.

Безумната и ненаситна страст
На слабия е жаждата за власт!

Властта го прави смел, добър, красив,
Любим за всички, много талантлив...

Без да е учил нявга за вишист
Навсякъде е пръв специалист,

Той лекар е, минеролог, химик,
Електроинженер, математик,

Не може нищо да върви напред
Без неговия прозорлив съвет,

А всеки, който него е възпял,
Парички има, служба и медал.

Но падне ли от висшия си пост,
Отново става грозен, слаб и прост.

988.

Живее ли човек преди смъртта?
Това е тайната на битието.
Безспорно той живее чрез плътта,
Но за душата питаме Небето.

А цяла вечност вече То мълчи,
Оставя ни самички да решим
Научно как да се разграничи
Сатанаил от божи херувим.

Нима живот живее онзи мъж,
Със бомбите си заличил цял град
И е прочут в света на шир и дълж
Със диагноза “войнстващ психопат”?!

По този казус аз със доста хора
По всяко време съм готов да споря.

989.

*Когато добрият слуга влезе в една празна стая, тя
става още по-празна.*

– Антони Хопкинс

С появата на втория човек
На този свят се е родил слугата,
Той слага равенството във ковчег
И го скрепява с петдесет печата.

Възниква нуждата от господар,
Слугите ден и нощ да управлява –
Вожд, цар или партиен секретар,
Той с пълни шепи правда ще раздава.

За поста вечно има кандидат
И той разпръсква правда без пощада,
Ликът му украсява всеки град,
А статуята му е на площада.

Чрез господарството и чрез слугинството
Се пази на държавата единството.

990.

Кога духовното човекоядство
Ще бъде спряно чрез всеобщ закон?
И докога всесилното злорадство
С омраза ще укрепва своя трон?

Душата е с нетленни измерения,
А образът ѝ трудно защитим
От всякакви зловещи престъпления
На този век, навек непоправим.

Голяма е гмежта на канибалите
И всичките са със изискан стил,
Душиците, които са изяли те,
Едва ли някой би ги преброил.

Законите са правени от тях
И им прощават всеки сторен грях.

991.

Убиха ме чрез съд и чрез присъда
На някакъв фалшив народен съд,
Където заповед убит да бъда
Пристгнала по телеграфен път.

Желаела партийната централа
Да преизпълни своя кървав план
И за целта била на мен се спряла
В съда за смърт да бъда призован.

От председателстващата персона
Получих само груби ругатни,
Докато чакаше на телефона
Кого след мен със смърт да осени.

На Оня свят, далеч от края роден,
Аз мъртъв съм, но съм със дух свободен.

992.

Исус Христос от двайсетина века
Не може в порива си благороден
Светия Дух да вдъхне на Човека
И той да стане за Небето годен.

А грешниците целите си грешни
Постигат винаги за кратко време,
Делата им са до едно успешни
И семето им – плодородно семе.

Тираните, властта си щом прегърнат,
Най-важната от всичките задачи
Е хорицата мирни да превърнат
Във лесно управляеми палачи.

Защо така е тука на Земята
Навярно чудят се и божествата.

993.

Той бе поет, но бе поет особен,
Властта да хвали беше неспособен,

Нерядко за свободното си слово
Затварян бе отново и отново.

Ценияха го обаче във чужбина,
Там името му като гръм премина –

При липсата на стихотворна стъпка,
Откриха в него нова, свежа тръпка.

Но, както стана някога във Чили,
Накрая взеха връх добрите сили,

Умря омразната тоталитарност,
Но също неговата популярност...

Оказа се, че той е бил обичан,
Защото от властта е бил отричан.

994.

Той целият сияеше от проникателност.

–Фр. Кафка, “Присъдата”.

Безспорно проникателен е Вожда,
Когато дава право на живот
Или пък някого със смърт спохожда
За благото на своя мил народ.

Той вижда всичко, всичко му е ясно
За нещото, наричано Човек –
Това двуного би било опасно
Ако хомотът му е твърде мек.

С каква любов той винаги го чисти
От бурена на страшните слова,
С които враговете антихристи
Заплашват царствената му глава!

За неговата строга проникателност
Каква ще е народната признателност?

995.

В една далечна приказна страна,
Наричана от всички земен рай,
Живеят днес човешки племена
Със странен, но полезен обичай.

Водачите им, паднат ли от власт,
Отнасят куфарчета със пари,
Обрани в предпоследния им час,
Без страх, че някой ще ги провери.

Бивш полицай превръща се в банкер
И собственик на цял окръжен град,
А шефът комунист – в милионер
Със необятен дом като палат.

Те не признават общите закони,
А само кодекса на Ал Капоне.

996.

На паметника аз изглеждам едър,
Макар че всъщност съм със нисък ръст,
Там строен съм като ливански кедър
Със заплашително издигнат пръст.

Аз на човечеството бях учител,
Наричаха ме гений, вожд, баща,
Над всички врагове бях победител,
И щедро разполагах със властта.

Най-виден философ бях и писател,
Удостоен със почести безчет,
На всякакви съвети председател
И даже пръв експерт-езиковед.

За жалост повече не съм водач...
Останах само с титлата “Палач”.

997.

*Бог е сътворил Човека и след като се е разочаровал
от него, създал маймуната.*

–Марк Твен.

На хората оставям във наследство
Живота си, живял сред комунизъм,
И позитивното си черногледство,
И негативния си оптимизъм.

Неправдата обхваща всички класи
Със смешните им партийки безумни –
Те грижат се предимно за властта си
С безбройните си маскаради шумни.

Едно се върши, друго се говори
И ние бързо свикваме с лъжата,
Героите ни гният по затвори
Или са закопани във земата.

Така било е винаги в света –
През времето преди и след Христа.

998.

Имперският стомах е ненаситен,
Той гълта кървава земя безспир
По силата на порив първобитен
Във името на някой сляп кумир.

Поглъща стръвно малките държави
Без бой, но много често и чрез бой,
С лъжливото усешане, че прави
Услуга на обществения строй.

Преяждането рано или късно
Довежда до величествен разпад
На съществото лъскаво, но мръсно,
Излъчващо отровен дим и смрад.

Империи винаги загиват,
Но първо те реки от кръв проливат.

999.

Целият свят е сцена.

–У. Шекспир.

Така твърди великият Уил
И сред пророците най-пръв е бил.

Описва ни във профил и анфас
Без да прикрива вълчата ни страст.

Стремеж към власт на всякаква цена
Той вдъхва и на мъж, и на жена,

А после под изкуствено небе
Без жал той бърза да ги погребете

Сред воплите на главния герой,
Загиващ гордо във неравен бой.

За щастие реалният живот
Намира винаги резервен ход,

Защото във мащаба на Вселената
Събитията се редят *зад* сцената.

1000.

*На 30 декември 2006 година е обесен президента
на Ирак Садам Хюсеин.*

За да получи поста “президент”
Той си заложил най-напред душата
И лесно се сдобил с абонамент
За посещения при Сатаната.

А Сатаната, този стар мъдрец,
Го учил спомените да забравя
Как многократно ставал е подлец
За славата на родната държава.

Той е изцапал личната си чест
За благоденствието на народа
Във името на своя интерес,
Предимно с помощта на ешафода.

Но в края, че въжето ще намаже,
Рогатият пропуснал да му каже.

1001.

*Упадъкът на изкуството е започнал
още от времето на пещерния човек.*

–П. Пикасо.

На гения чрез тайнствената власт
Света той с мисълта си разчленява,
Изследва го подробно част по част
И двойно по-естествен го създава.

Главата неустойчиво стои
(Факт най-добре известен на Палача)
Със помощта на четки и бои
Главата той от тялото откача.

Главата води собствен свой живот
Далеч от поривите на сърцето
С окоето на челото, като плод,
Заченат в лоното на Битието.

Творбата му донася шумна слава,
От нея не един се възхищава.

1002.

В безсмъртната Свещена книга пише,
Човек че образа на Бога носи,
Животът му, че подарен е свише
Ведно с неразрешимите въпроси.

На равенството според правилата
Би следвало и другите животни
Да са подобие на божествата –
Зъбати, опашати и хоботни.

Това е тъй сред някои народи,
Където бог във куче се вселява,
Избрано сред свещените породи,
А и в свещената индийска крава.

Но фактът, че светът препълнен с роби е,
Уби човешкото богоподобие.

1003.

Научни данни неоповестени
Съдържат истини, доскоро скрити –
Че смъртността сред хората почтени
Надхвърля смъртността сред подлците.

Не е ли странно? – Мъдрата природа
Е възприела подлостта за сила,
Която, също като кислорода,
Към златна старост пътя е разкрила.

Без подлост трудно днес се оцелява,
Такива са, разправят, времената,
Напразно моралисти вдигат врява,
Не се съобразява с тях Съдбата.

И трудно е да се даде отпор
На нейния безмилостен подбор.

1004.

*Бракът, това е социализъм между двама души.
-Народно умотворение.*

Той каза на лежащата горила
“Закуската ти е готова, мила”,

Но тя размаха с гняв ръка космата
И с вик “Кретен!” показа му вратата.

Тогава малкият човек заплака,
Прибра се в кухнята си и зачака...

Откакто той за нея се ожени
Понасяше без ропот тези сцени,

Който в делниците му злочести
Започнаха да стават все по-чести.

Надзърна от балкона към паважа,
Но да се хвърли нямаше куража

И да разсее кротката си скука
Загледа се във кофите с боклука.

1005.

Нешастието – семе на Съдбата,
Пониква, расне, след това отмира,
Духът му се издига в небесата
И връщайки се себе си намира.

Със него всички месеци са пълни,
Затрупани с обилно производство,
Навсякъде то може да покълне,
Защото с бурените има родство.

В света разпръснато е равномерно
Сред всички територии и раси,
Диктаторите смятат за модерно
От него да си създадат запаси.

С нещастието пътят е трънлив,
Но то е белег, че човек е жив.

1006.

Трогателно е да се мре за вярата,
Макар причините да са безмислени
И безнадеждна да е надпреварата
Във трупане на мъртъвци безчислени.

Не всеки проумява лесно ролята
На притчите и святостта на думите,
Но всички се прекланяме пред волята,
Която е по-силна от куршумите.

Безсилна срещу вярата е бронята,
Тя, вярата, е броня от най-здравите,
Не с пистолет напред, а със иконата
Надява се да обновява нравите.

Днес може да изглежда свърхзловещо,
Но хубаво е да се мре за Нещо.

1007.

Тълпа, опиянена до несвяст!
Каква разтрисаща душата гледка!-
Негодника приветстват като княз
По божа воля за народна сметка.

Отгде ли произлиза този нрав
И тягата към съвест унижена?
Къде е справедливият ни гняв
Да вкара в път тълпата заблудена?

Позор покрива този робски край,
Отвътре е проядена страната,
Краде я всеки сръчен негодяй,
Успял да хване на властта юздата.

А на мнозина може би се струва,
Държавата ни, че не съществува.

1008.

На бъдещето в далнините скрити
Игри не малко ще са забранени,
При тях щом има хиляди убити
И още много хиляди ранени.

Ски, хокей, бокс и футбол са опасни
И ще потънат бързо във забрава,
Но спортът никога не ще угасне
И ще печели непрестанно слава.

Надплюване, надпсуване отборно
Ще бъдат в тон с обществените нрави,
Защото най-хуманни са безспорно
И безопасни за доброто здраве.

Спортистите със най високо звание
Ще влязат във Народното събрание.

1009.

*Васил Левски ненавиждаше брътвежите и
празните бърборения на мнимите родолюбци и
патриоти.*

–Иван Гранитски.

Смъртта на Левски храни доста хора
Около Деветнайсти февруари–
Описват му цървула на стобора
И как мълчал за своите другари.

Но те не мълкват. Всяко тяхно слово
Ги води към издателската каса...
Щом имат свободата наготово,
Парите им са тяхната подкваса.

А Левски от портрета гледа строго,
Като предалите го той е вечен,
И все се чуди, че са толкоз много
И в скъпи дрехи всеки е облечен.

Подлеца той навярно опрощава,
Но от хвалбите му се отвращава.

1010.

При разпита методите са сходни,
Идеологиите там се сливат,
Мъченията са международни,
Сълзи и кръв еднакво се проливат.

Противници разменят със охота
Подробностите важни в занаята,
По-лесно как да се вгорчи живота
На този, който търси свободата.

Културните държави са начело
В прилагането на научни средства –
“Водолечение” и ток използват смело –
То на културата им съответства.

На никого окото не ще мигне,
Щом до целта ще трябва да се стигне.

1011.

Какво е всеки действащ генерал
Ако гърдите му са без медал?! –

Това е както ти да си прочут
Професор без един научен труд.

Но в нашата измъчена страна
Настъпиха модерни времена:

Днес генералите са без войска,
Професорите – кадри на ЦеКа.

С идейно послушание блестят,
Но на ума им смее се светът.

А всъщност глупостта е хубав знак,
Предимство има кроткият глупак,

Особено ако е титулован
И със партиен ценз е застрахован.

1012.

*От всички неща в твоето царство народът е
най-маловажното.*

*–Цар Фердинанд в “Съвети” към сина му
Борис III.*

Той милионите у нас презира
Ако са хора, а не са пари
И кървавата му злокобна диря
Забравата със пепел не покри.

Комисия на тримата глупака
Го зърна в долнопробен ресторант,
С корона царска му смени калпака
И казаха: Царувай, Фердинанд!

Той грабеше не с шепи, а със кофи,
За да живее в приказни дворци
И в две национални катастрофи
Въвлече с подлост нашите предци.

Изхвърлен бе накрая като скот,
Но след като предаде цял народ.

1013.

Генерал Артър Харис е автор на “бомбения килим” за избиване на германското население през Втората

–Световна Война.

Безумно кратко време е потребно
Човек да се превърне във палач
И то палач на едро, не на дребно –
На цели нации гробокопач.

Военната победа го предпазва
От всякакъв международен съд,
Щом на Смъртта във мамещата пазва
Изпратил е невинните да спят.

Убийствата му са с размер рекорден
Дори за нашия убийствен век,
За тях той получава важен орден,
Макар че губи титлата “Човек”.

Щом чин, пари и мрачна слава има,
Тя може би не е необходима.

1014.

По силата на странни обстоятелства,
Залегнали в закон суров и твърд,
Комисии от възрастни “сиятелства”
Охотно пращат младите на смърт.

Начело са на щабове, правителства,
Които казват “Мир!” или “Война!”
И чрез безбройни други съвместителства
Подържат в ред страни и племена.

Младежите са им консумативите,
Тях не възнамеряват да пестят,
Кои са правите, кои са кривите
Те винаги накрая ще решат.

Щом броят намалее заплашително,
Жените раждат нови допълнително.

1015.

*Срещнете ли вестникарин, счупете един бастун в
гърба му при пръв повод, а при липса на повод, при
пръв удобен случай!*

–П.П. Славейков.

Не всички са лишени от достойнство
Ако за тях се съди поотделно,
Но като цяло днешното им войнство
Е с дяволско свидетелство кръщелно.

Напразно те си дават гордо важност
И се представят за “Четвърта сила”,
Прочути са със евтина продажност
В продажната ни татковина мила.

Единствената мисия велика,
От ада за която са призвани,
Е те да пълнят с чужда кал езика,
От който всеки вестникар се храни.

Това с любов извършват най-охотно те,
Тъй както правят много от животните.

1016.

По тънка като паяжина линия
Лъжа и Истина граничат днес.
На не една, на хиляди години е
Борбата им за власт.

И двете многократно са възпявани
(Или са уважавани поне) –
Лъжата подлежи на разкрсяване,
Но Истината – не.

И затова при всички състезания,
Ожесточени до последен дъх,
Без оглед на добрите пожелания
Лъжата взима връх.

А както пише във една брошура,
“Останалото е литература”.

1017.

*Настрадин Ходжа тъкмо научил магарето си да
не яде и то умряло.*

–Сказание.

Съгласно доста меродавни мнения
Гладът на всяко творчество помага –
За творчеството нужни са лишения,
Тъй както за растенията влага.

С поезията е така. И с прозата.
Творецът трябва да ги изгладува,
Тук споровете главно са за дозата,
На колко гладен той да се преструва.

За да си удостоверят талантите
У нас министри казват, че са бедни,
Макар с пари да им са пълни чантите,
А къщите – палати ненагледни.

Помежду две служебни заседания
Привикват музата си за компания.

1018.

Когато страхът бъде превъзмогнат

Той се превръща в надежда

–Елиас Канети.

На робството във тежкия ярем
Веднъж, и дваж, и триж били сме вкарвани,
Освободени сме, но не съвсем...
Не е за вярване. Не е за вярване.

Макар че живи сме, воним на леш,
Привличаме от цял свят гладни гарвани,
От никъде не идва полъх свеж...
Не е за вярване. Не е за вярване.

В очите лъжат ни за кой ли път,
Съдбата с черни грижи натоварва ни,
А болести налягат дух и плът...
Не е за вярване. Не е за вярване.

Но ние всичко със страха измерваме
И сляпо на негодниците вЕрваме.

1019.

Обожествяването на Закона
Подхранва мамещото заключение,
Че подкуп от петнайсет-двайсет бона
За жреца са добро възнаграждение.

Но в случая и друг бог се намесва
И той поднася нова информация,
Че жрецът тази сума не харесва
Във връзка със всеобщата инфлация.

В държавата ни всичко се променя,
Включително съдебните инстанции,
Темида – сляпа, глуха, уморена,
Не дава даром никакви гаранции.

В съда се предпочита друг светец,
Известен като “Златния телец”.

1020.

Забравата бе някога убежище
Където съвестта ни си почива
От тайните си, безпощадно режещи,
По пътя ни към бъдещност щастлива.

Сега модерните съоръжения
Надничат непрекъснато в душата,
Дори осъществяват наблюдения
Отвъд пределите на сетивата.

Съществени или пък несъществени,
Те всички се събират в “база-данни”
И при потребности, на вид обществени,
За съд човеците са призовани.

Един поет и даже поетеса
Едва ли могат да възспрат прогреса.

1021.

Менят се обичаи и събития,
Но и в която ера да погледнете
Ще видите, че трайно без развитие
Е спорът на богатите и бедните.

Той почва с пещерните обитатели
И продължава при робовладелците,
Описан е подробно от писатели
И е възпят във химн на земеделците.

Феодлистите с капиталистите
Не стигнаха до никакво решение,
Свидетел съм, че също комунистите
Обичат класовото разделение.

На бъдещето ни ли да разчитам? –
Наивно продължавам да се питам.

1022.

О, колко много хиляди години
Човек е впервал зора си в Небето
Със вярата, че там е рай където
Един ден след смъртта си ще замине!

Религията с твърдо постоянство
Поддържа тази приказка забавна
И обещава вечност богоравна
На цялото послушно християнство.

Наивността изглежда е вродена
И ние, влюбени във чудесата,
Безропотно приемаме лъжата,
Че скромната ни личност е нетленна.

Противно на природните закони
В това са вярвали и фараони.

1023.

*Омир, възпял Троянската война и “пагубния гняв
На Ахила, сина Пелеев”, е бил сляп.*

Ако покойникът е цял народ,
Не се намира кой да го опее,
А под безмилостния небосвод
След време друг народ ще заживее.

Народите загиват в смъртен бой
И подвизите им са величави,
Но падне ли и сетният герой
Светът за подвига им ще забрави.

Поетът нужно е да бъде сляп,
За да възпее тази смърт във ода –
На зверствата при страшния мащаб
Да бъдеш сляп е винаги на мода.

И ние точно знаем, че фактически
Такива случаи са исторически.

1024.

Човешкото възвишено приятелство
Е слънце и в съня ми съществува,
То не понася користо вмешателство
И от пари не се интересува.

Но в ежедневната ни зла действителност
Приятелството всеки ден отслабва,
То жертва е на завистлива мнителност
И да отстъпва пред лъжата трябва.

По някакво неумолимо правило
Предаван съм от ранното ми детство
И щастieto ми ме бе забравило
Когато ме лишиха от наследство.

Аз все пак на щастливец се преструвам
И чуждото приятелство сънувам.

1025.

Добрата чест не може да расте,
А може само да се намалява,
Приема я човек като дете
И после тръгва да я разпродава.

Готови незабавно да платят
Са всякакви богати купувачи,
Търгуват с чест във всеки земен кът –
Царе, министри, папи и палачи.

Но съхранили личната си чест,
Тук-там все още се намират хора
И в името на общия прогрес
Нерядко ги натикват във затвора.

От висша тайна сила са призвани те
Да служат за плашило на тираните.

1026.

В Историята – старата и новата,
Ще преоткрием в кой и да е том,
Че мечът, заговорът и отровата
Господстват във владетелския дом.

Ще видим, че във всяка нейна страница
Словата потопени са във кръв
И че дворците са голяма кланница,
Изпълнена с жестокости и стръв.

По дяволите пращат благородството
И строгия придворен етикет –
Борбата щом се води за господството
Съперниците колят се подред.

А бедният народ по навик стар
Прекланя се пред батюшката цар.

1027.

Организираното лицемерие...
Кой има сили с него да се мери?!
То предизвиква почит и доверие,
Пред него се разтварят всички двери.

Предаде нявга Жана д'Арк на кладата
И хиляди безименни герои,
А на палача отреди наградата
“Най-първ измежду първите копои”.

Безсмъртие раздава във Отвъдното
С благословия от светци небесни;
Дали е сбъднато или несбъднато,
Остава мрак със много неизвестни.

Но знае се, че хитро и умело
Навред успява то да е начело.

1028.

Властта народна и Случайността
Не са близнаци, но са доста близки...
Властта се регулира чрез смъртта,
Случайността – с профилактични чистки.

Как съвестно прилагаше това
Незабравимият диктатор Сталин! –
За да запази своята глава,
Изкла народа си многострадален.

От костите на жертвите сега
Му построиха паметник огромен,
Чиято заплашителна снага
Навеки пази кървавия спомен.

Ведно със истината всепризната:
Изкусен майстор беше в занаята.

1029.

На нашия държавен параход
Двигателите му са разпродадени,
Палубата му е с разкъртен под,
Запасите отдавна са изядени.

На мостика е наш добър другар
Без всякакви права за навигация,
Избран със малко ум и мого жар
От цялата ни сухопътна нация.

С ръка желязна и със поглед смел
Полага много сили и старания,
За да постигне благородна цел
С голям запас от липса на познания.

Той всякакви маршрути разработва,
А параходът все стои на котва.

1030.

Лъжата щом превърне се в закон
Съдът започва да търпи промени,
Навлиза в зодия “Хамелион”
Във полза на ншщожества свещени.

Променя се и царският гамбит –
Да влизат в бой царете не желаят,
Защото ако бъде цар убит,
Не знаят где ще му излезе краят.

Война щом има се потят от страх,
Заврени във подземни кабинети
И чакат как герои вместо тях
Ще защитават гражданите клетки.

А после славно в дворцовите зали
На царски хора връчват се медали.

1031.

Прилича на безвредно празноглавие
Обличането по последна мода –
Своеобразен път към равноправие
На царството на Глупостта пред входа.

Недейте търси разум във причините,
Които правят шапката ви модна,
Те чезнат и се връщат през годините
Със безнаказаност международна.

Най-любопитно е, че статистиците,
Които са жреците на числата
И знаят колко са в гората птиците,
На модата не знаят за цената.

А за жена от ранга на Мадона
Годишно тя е няколко милиона.

1032.

В прозореца на бедственото Време
Аз виждам планини от нищета,
Покълнала като отровно семе
И избуяла чрез Ненавистта.

В прогреса Любовта не съществува,
А само непресекваща борба,
За Любовта човечецът бленува
В молитви към безоката Съдба.

Съдбата като божи заместител
Не иска да ѝ се покланят в храм,
Достъпна е за всеки земен жител
Без рай, без ад, без Ева и Адам.

Със проповеди тя не е досадна,
Но също като Бог е безпощадна.

1033.

Беднякът е различен от животните
Далеч не много както се твърди,
Той с тях е в групата на безимотните,
На тях изплаква своите бедни.

Те заедно предмет са на продажбите
В очакване на свестния деспот
С надежда да не намаляват дажбите
Заплащани със кървав труд и пот.

И все пак има и несъответствие,
Макар и да не е с размер голям –
Животните не са в съда под следствие,
Беднякът е обаче вечно там.

Основното престъпно неприличие
Е неговото трайно безпаричие.

1034.

Когато се преструвам на щастлив
Тъгата ми расте неимоверно,
Животът не престава да е сив,
Но аз го виждам винаги във черно.

Зачернена е моята страна,
А аз показвам ведър оптимизъм,
Зачерквам всички робски времена
В предишния и днешен комунизъм.

Ако умра с усмивка на уста
Кого ли ще накарам да повярва,
Че съм дочакъл Справедливостта
Безплатно в рая светъл да ме вкарва?

А всъщност от далече тя нарежда
Да вярваме в последната надежда.

1035.

Убийствата от милионен вид
Са със убийци трудно преброими,
Убийствата наричат геноцид,
Убийците обаче нямат име.

Те също са най-малко милион –
Тълпи от непосредствени палачи,
Не ги засяга строгият закон,
За масите той твърде малко значи.

Те са доставчиците на смъртта,
Ръцете им човеците са клали,
Очите им са гледали кръвта,
Изтекла за незнайни идеали.

Така е във нормалния живот –
Един народ изстребва друг народ.

1036.

Партийните писатели,
    Стари или млади,
    Нямаха читатели,
Но имаха награди.

Представяха културата
    В кърваво червено,
    А Номенклатурата
Им плащаше в зелено.

Всеобщо бяха мразени
    За подлостта им гадна,
    Но отлично пазени,
От сила безпощадна.

Доскоро бяха комунисти,
Сега – капиталисти.

1037.

Есть такая партия!

–В.И. Ленин.

Съвсем в началото бе демокрация,
Посрещната със възгласи “Ура!”
Кога превърна се във партокрация
От гражданите никой на разбра.

Оказва се, че тази трансформация
Настъпва вследствие на общ закон
И храни своята организация
Под политическия небосклон.

Но според най-надеждна информация
Процесите напредват с фронт широк
И партокрацията в клептокрация
Превърна се във много кратък срок.

Или разказано на прост език,
Краде ни партията всеки миг.

1038.

Разпадането на една империя
Понякога е с кратък период
И в политическата менажерия
Нечакано започва нов живот.

Появата на новите държавици
Обогатява земния пейзаж
Със нови вождове и нови навици,
Които трупат управленски стаж.

И също както става при бръснарите,
Похващащи бръснач за опит пръв,
На дипломацията по пазарите
За грешките заплаща се със кръв.

А всички те – и близки и далечни,
За миг не се съмняват, че са вечни.

1039.

Във тази малка планетарна тиква,
Наречена от някого Земя,
Човек навярно често ще възкликва:
“Как мога аз да я уголемя?!”

Защото всичко е разпределено,
Дори и антарктическият лед,
А прекрояване е позволено
Единствено с война на дневен ред.

Вселената нараства като цяло,
Обемът ѝ като балон расте,
Но на Земята сбръчканото тяло
На пук на всички да расте не ще.

И мислим непрестанно – ден и нощ,
Как да спасим квартирната си площ.

1040.

Le péché est une gravitation.

–V. Hugo, Les Misérables.

Лукавство, подлост, завист, гняв и злоба
Са вечният двигател на света,
Те милиарди хора вкарват в гроба,
Но все пак по-малко от Глупостта.

Умът безпомощно ѝ се присмива,
Но не възспира нейния възход,
Навред тя шества горда и щастлива,
Обсебваща народ подир народ.

Развличат я с терора и войната
Глупци поставени на важен пост,
А тя ги подпомага чрез Лъжата,
Която и на Църквата е гост.

Възможно е за някоя жълтица
Да я признаят даже за светица.

1041.

Не сме народ, а мърша...

–П.Р.Славейков.

Те са тълпа от гладни потребители,
Продавачи и себе си, и Бога,
Децата си и своите родители...
Аз искам да ги мразя, а не мога.

На всичко свято те са отрицатели,
Към робствата отдавна имат тяга,
Редиците им пълни са с предатели
И на позора вечно са пред прага.

Живеят сред безкрайното очакване
На щастие, което не пристига
И си запълват делника с оплакване
От страшната невидима верига.

Но любовта намира оправдание
Във тяхното безпримерно страдание.

1042.

Установил съм, че Любезността
Е сред най-евтините добродетели,
Но странно е – пред очевидността
Малцина за това са се досетили.

А мнозинството стискат я в юмрук
Със цел да правят мъдри икономии
И подаряват си един на друг
Намръщени и зли физиономии.

Като последен и отчаян жест,
Записах я, тъй както е по модата,
(Въведена от еколози днес)
Сред видовете редки на природата.

И всеки възрастен или дете
За нея може там да прочете.

1043.

По време на междупартийни полети
Душите изминават сложен път
И вие, колкото и да ги молите,
Причините не ще ви обяснят.

Сред мрака на идейно убеждение
Внезапно комунистът е решил,
Че на безбройни факти по стечение
В слуга на царя се е преродил.

След време скрива се при либералите,
Предавайки любимия си цар,
От там прескача и при радикалите,
Където става даже секретар.

Отдавна в политическата нива
Деятелите родни са такива.

1044.

Отдавна ми се иска да отгатна
Защо човеците се татуират,
Подлагат се на мъка многократна
И сякаш радост във това намират.

Изглежда от съдбата си безлична
Безличният желае да избяга
И с думи или снимка героична
Да каже “Вижте колко ми приляга!”

Така от нула става единица,
Сред други нули той се отличава,
Застава пръв в безличната редица...
Това е нещо като полу-слава.

Обаче полу-славата умира,
Щом цялата тълпа се татуира.

1045.

Делата в родната ни власт
Са като във масонски ложи –
Предателството между тях
Приятелството не тревожи.

Знак от червения вертеп
Щом Партията подаде го,
Хикс пише доноси за теб,
Ти пишеш доноси за него.

И кой е по-голям подлец,
По бройката им се познава,
Това невидимият спец
В Държавна сигурност решава.

Така самото население
Реди доброто управление.

1046.

Moammar Gaddafi, Kim Jong-Il, Al. Lukashenko, R. Mugabe, B. Al – Assad, Than Shwe, Omar Al-Bashir, G. Berdimuhamedow, Isl. Karimov, T. Obiang – More than 400 million people live under the iron fist of these nasty tyrants.

–Newsweek, 11.04.2011.

Пред мен са всички действащи тирани,
Надменно зрящи в страшна пустота,
За обща снимка заедно събрани
И горди с общата си нищета.

Каква ли сила ги съединява?
Реките ли от кърви и сълзи?
Или позорната им тъмна слава,
Която правдата със смърт грози?

Едни от тях са даже канибали,
Захранени с човешка прясна плът,
Измъчвали са лично – били, клали,
Пред тях от страх немеел е светът.

Той и сега от страх пред тях немеет
И да ги обезпокои не смее.

1047.

В царете има нещо оперетно,
Което често предизвиква смях,
Защото всичко в тях е безпредметно –
И титлите, и ордените с тях.

Събития от минали години
Приписват те без срам на своя лик
И колкото народ и да загине
Не изоставят своя пост велик.

И своята безумна клоунада
Разхождат в присвоените дворци
И с демонична някаква наслада
Ласкателства приемат от глупци.

Аз мисля, че денят не е далече,
Когато във музея ще са вече.

1048.

Ако не ме питате какво е Време – знам, но ако ме питате – не знам.

–Свети Асгустин Блажени.

В живота вечностите все са кратки,
Най-кратки са при вечната любов,
Където обещанията сладки
За всяка вечност имат образ нов.

Не е по-дълга вечността по служба
Под политическия небосвод
По повод братската и вечна дружба
С кой да е посочен нам народ.

Тъй вечностите в употреба влизат
При определяне на всеки срок,
Из календара скитат и излизат
Подобно на врабчета: скок-подскок.

Най-малките са най-голямо бреме.
За истинската Вечност няма време.

1049.

Elite: minorité qui se distingue, ou est distinguée, du groupe auquel elle appartient, et à qui est reconnue une supériorité.

–Le Dictionnaire

Прекрасен политически елит
И скъпи проститутки от елита
Се съчетават във обществен вид,
При който кражбите са до насита.

Най-любопитно е, че в този свят
Съдът не ги вини, а защитава,
Навред разпространяват смърт и смрад,
А Църквата греха им опрощава.

От проституцията на духа
И проституцията на телата
Зачева се демонът на страха
Към истината и към Свободата.

А от това накрая страдат масите,
Защото празни им стоят стомасите.

1050.

*Судья Ляпкин-Тяпкин взятки берёт борзами с
щенками.*

–И.В. Гоголь, «Ревизор»

Той, подкупът, е слънце денонощно,
Но го прехвърлят в “сенчесто стопанство” –
Съдиите живеят си разкошно,
Децата си да учат пращат в странство.

Във подкупа се крият трайни сили
За хиляди предприемчиви хора,
Които твърдо са се убедили,
Че с него се печели без умора.

Спокойна дейност. Никаква принуда.
Изгодата е винаги двустранна.
Моралнополитическото чудо
За всички е като небесна манна.

Защо ли недоволни се намират,
Които срещу него протестират?

Съдържание

Нищожествата нямат врагове.....	7
“Отечество”, “Човечество”	8
Край нас витаят цифри и проценти	9
Властта не им прощава милостта си.....	10
Какви ли не човешки проявления	11
Човекът – тази мислеца тръстика.....	12
Насилието придружава живите	13
Бе време свято и неповторимо	14
Промени важни стават в медицината ...	15
Един нещастен учен-недоучен	16
Бог ръси правото на разкаяние	17
Познавам интересен полиглот	18
Откакто бъдещето е зад мен	19
Добрите хора днес са малобройни	20
Благочестивостта, общопризнатата ...	21
Славата е опит за величие	22
Забрана съществува за Ума ни	23
Тълпата в мен е от един човек	24
От болестите тя ще ни избави	25
Изпитвам предумишлена боязън	26
Измисленият свят ми е по мярка.....	27
Горещата безформеност на огъня.....	28
Светците, приближени до Небето	29

Настъпват дни за кротко отчаяние	30
Беседвахме със Времето веднъж	31
Нормалната жестокост е страхлива	32
Разбойникът си построява черква	33
Защо ли любовта към самотата	34
Дарен бях със умствена немощ	35
Инфекциозната наивност вече	36
Предателството не изисква учене	37
Един човек видя как в наше село	38
Не сме убивани, а сме избивани	39
Попаднах на погрешното човечество	40
Палачите убиват всеки ден	41
Когато Бог изобретил Смъртта	42
Защо ли Вечността е оцветена	43
Живеем под властта на странни хора	44
Тя, старостта, е светлата мечта	45
Природно зловният човек е бедствие	46
Върхът, това е тъжно предизвестие	47
Ако при среща с всеки тих ветреца	48
С обич тя го гледаше в захлас	49
Честните, на честността си пленници	50
Забързаната противоестественост	51
Обичам приказките за морала	52

Сред крадците най-прочут	53
Кълбото управляващи пиявици	54
Организира се Престъпността ни	55
За него никой няма да напише	56
Добротата – странно отклонение	57
Деца умират от лечими болести.	58
Защо ли чуждоземни твари.	59
Преминеш ли от този в онзи свят	60
Понявга е капризна съвестта ни	61
Децата на палачите растат	62
Купуват се възвания и звания	63
Не са ли Красотата и Парите.	64
Видях да честват местен големец.	65
Германиите бяха разделени.	66
Умре ли някой гибелен злодей	67
Практикувам всички добродетели	68
Как лесно се възсядат днес народите	69
“Голям благотворителен банкет!”	70
Героите избързват все напред	71
Мъртвите досаждаме на живите	72
Изконна истина е, че в страната.	73
На Аспарух ликът през вековете	74
Стареем двамата със неприятеля.	75
Въпросът за размера на потурите	76
Да опоектизираш петолъчката	77
Днес отечеството мило, щедро	78
Питате как може да издирите	79

Отдавна обучава гилотината	80
Приема се от всички на доверие	81
Животът ни без радост е ужасен	82
Роди се във семейство на писатели	83
Промяна стана тук откакто властите	84
Подобно на условната присъда	85
Пред Ваше царско Човекоподобие	86
При избори родината гъмжи	87
“Изгаря покрай сухото суровото”	88
Съдбата цъфнала, но не завързала	89
Според Системата народът трябва	90
Орелът, ракът заедно със щуката	91
Във общоградската прокуратура	92
В Историята няма да намерите	93
Правителството удиви света	94
Разнообразието е богато	95
Светът е запасен със журналисти	96
Кога е празникът на Честността	97
Пристигат вдекидневно новините	98
След еката победен на камбаните	99
Днес във властта на власт	100
“Демокрация и комунизъм”	101
Баща ми купи диня от пазара	102
Човека търсих, който би разкрил	103
Наскоро във Народното Събрание	104
Подреждат гения сред психопатите	105
Родината за да обичаш днес	106

Богочовекът с мъдрост сътвори	107
Познавам необикновен простак	108
Във нашето демократично време	109
Способността ни да се	110
Живея във тревожна самота	111
Почтеното издигане е трудно	112
На мощен водоскок подобна	113
Властта у нас се храни с беззаконие . . .	114
Да заповядваш без да убеждаваш	115
Народът се превръща в инвалид	116
На многобройни партии бе верен	117
Бил заявил известен историк	118
Моята държава обещава	119
Напоследък родната държава	120
Уви, римуваните обещания	121
Гримирали са като почитатели	122
Отдавна в ход е трескаво прочистване .	123
Грижите са твоите приятели	124
Прекрасен дар е добродетелта	125
Народите нерядко проявяват	126
Не ни смущават грешките съдебни	127
Министър Ламбо всичко знае	128
Възсядали го малки и големи	129
Това, което искам да не зная	130
Одеждите на Правдата са черни	131
Раздира вековете тази фраза	132
До пълна невъзможност беше	133

Сред роби и партийни секретари	134
Изкуството с изкуствената Истина	135
Познавах интересен музикант	136
Химиците в съюз със генетиците	137
Всевишният, доколкото го има	138
Щом времето ти в робство	139
Немирните игри на мисълта	140
Столетие, изпълнено с безвремие	141
Приживе славата си той дочака	142
На Дявола във адското предверие	143
Цената на безсмъртие безплодно	144
За Партията милионоръка	145
Изкуството, нима не е алхимия	146
Влечугите – любимци на планетата	147
Заробването почва щом Народа	148
Убита бе човечността в човека	150
С безспорен политически рекорд	151
Комисия излезе със решение	152
Търкаля се на дните колелото	153
Отдушник търси злобата човешка	154
Труда отдавна възхваляват в песни	155
Дошло е време всеки да се хвали	156
Безсъние! Бъди благословено!	157
Усещам някакъв болезнен спазъм	158
Достойнството е тъжна добродетел	159
Откакто всички честни патриоти	160
Те също като своите предци	161

Зазидан в многолюдната тълпа	162
Големите числа са безпощадни	163
Мигът за планината е столетие	164
Обичам да тъгувам за България.	165
Във “Никога!” годините заспиват	166
Какви са бъднините ни човешки	167
Известно стана, че на бюрократите . . .	168
Народът ни заспива много лесно.	169
Уви, не е пригодна за поезия.	170
Ако Всевишния бе многодетен	171
Човечеството във борба с Човека	172
Тълпят се книгите мъртвородени	173
Отнема Времето като палач	174
Под дрипите на Безнадеждността	175
Израстват градове като чудовища	176
Класиците тогава се познават.	177
Живееше мъдрец-позитивист	178
Събирането на тълпи от хора	179
Ако похваля някое съсловие	180
Когато гражданин по недоглеждане . . .	181
Законите – творение божествено	182
Ваксина против робството ще	183
За робите хомотът всекидневен.	184
На този свят човешкото безправие.	185
Живеят си големите народи	186
Защо ли мислите ми са студени	187
По силата на някаква алхимия	188

Приятелка ми бе една секвоя	189
С превръщане на жертвите в	190
Огромни са залежите от злоба	191
В света червен добрите ни	192
Не ме учудва зверският нагон	193
Във тъжните земянки на умрелите . . .	194
Аз съм дребен земен планетянин	195
Не може да се пише откровено	196
“Виновен ли съм, че съм бил роден . . .	197
Векът на безусловното съгласие	198
Ехти в небето вечната идея	199
Осъдените на почтеност люде	200
Отдавна бедстващата ни наука	201
Крадецът търси честно правосъдие . . .	202
Бандитите се учат от държавата	203
Корупцията дълго бе явление	204
Натрапен тайно от не знам кого си, . . .	205
Скръбта човешка има ли предели?	206
Разправят, съществува общ език, ...	207
Поезията, прелестна натрапница	208
Как странно е, че Силата с Доброто . . .	209
Във Гърция едва ли има град	210
Епохата, наречена Възраждане	211
Във края роден, ненаситно сив	212
Отровна земя, пребит народ	213
Човекът дълго време беше чакал	214
Държавите се защитават с кръв	215

Човек, за да остане дълго жив	216
Ако войната бъде обявена	217
Амбулантни търговци на братство . . .	218
Гърдите, устояли на куршуми	219
Познавах се с микроскопична	220
Невинността е трудна за доказване. . . .	221
За нас властта бе форма на разврата. . .	222
Безотговорността е капитал.	223
Вопия, че живея в общество	224
Човек се ражда както всички твари . . .	225
Година три хиляди сто и две	226
Какво ли прави царят без престол? . . .	227
В анти-държавата на чудесата	228
Маймуните разбраха, че са хора	229
Расте числото на осакатените.	230
О, колко много ярка красота.	231
В началото Адам бе без рога	232
Различни са делата на палача	233
Не е ли Свободата тирания, ...	234
Изглежда, че да бъде подчинен.	235
На паметта чрез тайната машина.	236
Убийствата когато зачестят.	237
Пространството се състои	238
Със “На Историята във буницето!” . . .	239
Откакто някога питекантропа	240
Чрз миналото ярко на звездите	241
Диктаторът е влюбен във.	242

На Времето в безстрастната утроба	243
Когато тежка болест на портите	244
Парите за особени заслуги	245
Делата първо са били без думи	246
Каква ли грешка в мозъчните гънки	247
Съдби със хиляди са консервирани	248
Не се живее лесно на планетата	249
Във жаждата си болестна за власт	250
Светът за теб е вече пред разгром	251
Личат си по омразата, натрупана	252
Ако повикам чрез вълшебно слово	253
Лирически отпадъци отвред	254
Отдавна има на света държава	255
Засели се във малко тихо село	256
Невидима е Тъмната материя	257
Душевната нагласа на палача	258
Аз искам да напиша реквием	259
Когато жестокост мореше страната	260
Нечовекоподобно същество	261
Изглежда странно милиони хора	262
Бе най-добрият майстор на планетата	263
Желаете ли точно да измерите	264
От целите на Добродетелта	265
Избраха предводителя с любов	266
Религията има абонати	267
В страните, обявени за свободни	269
Смъртта единствена обединява	270

Доверието ценно на тирана.	271
Навярно бъдещите богове.	272
Бял дворец се извисява край брега	273
Тъй много хора искат да се кланят	275
Войни за вярата? – Всесветски.	276
Самоубийственият щурм на робите. . . .	277
Подобно на рициново масло.	278
Голяма е купчината от книги.	279
Старае се усърдно Историка.	280
Аз притежавах чуден меден глас	281
Проникнахме във звездни гълбини. . . .	282
Свидетелите срещу мафиотите	283
Годината на части се разпада	284
Да си престъпник днес	285
В гората сред бозайници и птици	286
Ако си принципен си вечно сам.	287
И внуците ми вече побеляха	288
Заклещени светкавици бучат	289
Без Зло Доброто е наразлично	290
Мъдрецът беше много преживял.	291
Над всичките изстрадали земи.	292
Мошеници, крадци и политици	293
Когато човекът със много пари	294
Безумната и ненаситна страст	295
Живее ли човек преди смъртта?	296
С появата на втория човек.	297
Кога духовното човекоядство.	298

Убиха ме чрез съд и чрез присъда	299
Исус Христос от двайсетина века	300
Той бе поет, но бе поет особен	301
Безспорно проницателен е Вожда	302
В една далечна приказна страна.	303
На паметника аз изглеждам едър.	304
На хората оставям във наследство	305
Имперският стомах е ненаситен	306
Така твърди великият Уил.	307
За да получи поста “президент”	308
На гения чрез тайнствената власт	309
В безсмъртната Свещена книга	310
Научни данни неоповестени.	311
Той каза на лежащата горила	312
Нещастieto – семе на Съдбата	313
Трогателно е да се мре за вярата	314
Тълпа, опиянена до несвяст!.	315
На бъдещето в далнините скрити	316
Смъртта на Левски храни доста.	317
При разпита методите са сходни.	318
Какво е всеки действащ генерал	319
Той милионите у нас презира.	320
Безумно кратко време е потребно	321
По силата на странни	322
Не всички са лишени.	323
По тънка като паяжина линия.	324
Съгласно доста меродавни мнения	325

На робството във тежкия ярем	326
Обожествяването на Закона	327
Забравата бе някога убежище	328
Менят се обичаи и събития	329
О, колко много хиляди години	330
Ако покойникът е цял народ	331
Човешкото възвишено	332
Добрата чест не може да расте	333
В Историята – старата и новата	334
Организираното лицемерие	335
Властта народна и Случайността	336
На нашия държавен параход	337
Лъжата щом превърне се в закон	338
Прилича на безвредно	339
В прозореца на бедственото Време	340
Беднякът е различен от животните	341
Когато се преструвам на щастлив	342
Убийствата от милионен вид	343
Съвсем в началото бе демокрация	345
Разпадането на една империя	346
Във тази малка планетарна тиква	347
Лукавство, подлост, завист, гняв и	348
Те са тъпна от гладни потребители	349
Установил съм, че Любезността	350
По време на междупартийни	351
Отдавна ми се иска да отгатна	352
Делата в родната ни власт	353

Пред мен са всички действащи	354
В царете има нещо оперетно	355
В живота вечностите все са кратки.	356
Прекрасен политически елит	357
Той, подкупът, е слънце денонощно.	358